

נחמה ביטקובר מאמינה
שלכל רווקה יש את הדרך
שלה להגיע לחופה
// עניין אישי

אתגרת

בשבע 1043 | י"ג באייר תשפ"ג, 04.05.23

לא מוותרים

מול התחזיות הקודרות של
הרופאים, וגם מול רגעי נסיגה
והידרדרות, דב וראומה ברגר
ממשיכים להפוך עולמות למען
שיקומו של בנם אלעזר, כצוע ראש
קשה מאסון מירון, ומאמינים שיום
אחד הנס יתרחש

// רבקי גולדפינגר

האקדמית חמדת
חוסן, אמונה, חינוך.
קריית חינוך שדות נגב

2,000 ₪ מלגה לנרשמות
בכפוף לתקנון

תואר שני בתרבות יהודית*

**למידה תורנית בגישה אמונית
לימודי חברותא, דיונים, סיורים
ולמידה פעילה ומשמעותית
עם הרבנית ד"ר נעמה סט**

תואר שני בשנה אחת

רכבת

אחת לחודש
למידה מרחוק

החזר כמעט מלא
של שכר לימוד לזכאים
בכפוף לתקנון משרד החינוך

מלגה ייחודית ע"ס 5,500 ₪ לחברי ארגון המורים
בכפוף לתקנון ארגון המורים

*תרבות יהודית בזיקתה אל התנ"ך והוראתה

כשחוסן פוגש אמונה וחינוך

www.hemdat.ac.il

5280* למידע והרשמה חייגו אלינו

מהרו
להזמין
כרטיסים
באתר הרישום
המרכזי

הילולת רבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א

הדלקת מרכזית

03:30
ברוב עם יחד שבטי ישראל
בהשתתפות רבנים, ראשי ישיבות, ואנשי ציבור.

05:20
תפילת ותיקין ברוב עם

*ההגעה להר מירון באמצעות מערך ההסעים של
משרד התחבורה בלבד. על כלל הנוסעים בסוגי התחבורה
השונים לרכוש כרטיסים מראש להגעה לשעת
ההתוועדות וההדלקה. כולל הנוסעים בתחבורה ציבורית
ממרכזי הערים, רכבים פרטיים והסעות פרטיות.

חפשו בגוגל: 'מירון אתר הרישום המרכזי תשפ"ג'

שידור חי

הילולת
הרשב"י
ל"ג בעומר
תשפ"ג

השנה בהתאם למתווה החדש, **5** שעות מורחבת במירון של עד 5 שעות! | קו המידע להילולת רשב"י: 03-5661111 | מענה אנושי: *4502

בתפילה בשמחה ובבטחה

הפקה: עזריאלי הפקות

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

הדורכים

היה ברור מראש שהתקשורת תקטין את מספר משתתפי הפגנת הימין השבוע. נשאר היה רק לראות איך היא תשחיר את פניהם היפות

1 אז כמה אנשים היו בהפגנת הענק של תומכי הרפורמה ביום חמישי שעבר בירושלים? האמת, זה לא משנה. כלומר, זה מאוד משנה, אבל מראש היה ברור שהתקשורת תקטין את מספר המשתתפים ותמעט בערך ההפגנה. הרי אם היא מקטינה ומגמדת את המספר הברור והמדויק של המשתתפים בהפגנה הגדולה והמרשימה מכול - ההפגנה בקלפי ביום הבחירות - אז כאן? ידענו מראש שהיא תקטין. אבל דבר אחד היה קשה לדעת מראש: באיזו דרך היא תשחיר את פניהם היפות של כל מאות האלפים - גברים, נשים וילדים מכל רחבי הארץ, מכל העדות ומכל המגזרים - שטרחו לעלות לירושלים כדי להביע את מחאתם המנומסת על זה שגנבו את הקול שלהם. ובזה התקשורת תמיד הייתה מקורית. את ההפגנה הקודמת מול בית המשפט העליון לפני כחודש, שגם בה השתתפו המונים (כמובן, לא כמו השבוע), סיקרו בעיקר דרך כמה חברי מ"ל פמיליה שדיברו לא יפה. זה היה הנרטיב. זה תמיד הנרטיב. בהפגנות השמאל משתתפים ניצולי שואה, לוחמים, אנשי אקדמיה, רופאים, הייטקיסטים, מלח הארץ; בהפגנת הימין: לה פמיליה. נו, אז איך ידווחו הפעם על אירוע כזה יפה ומכובד, עם מאות אלפי משתתפים, שעבר בשקט מופתי ואף התפזר בשקט מופתי? אף מפגין לא ירד לחסום כביש אחרי ההפגנה. אף מדורה לא הודלקה. ובכן, נמצא הנרטיב: "עוועו: מפגינים בירושלים דרכו על כרזה שעליה תמונות של שופטי בג"ץ". מדובר בכרות ענק בגודל שבעה על שבעה מטרים, ובמרכזה איור של אהרן ברק ואסתר חיות, שעיצב אור רייכרט. לפני תחילת ההפגנה היא הונחה על הכביש, כחלק מההתארגנות שלקראת הנפתה. באותם רגעים עובדי אורח עברו עליה בדרכם אל ההפגנה. למעשה, המונים דרכו עליה. אבל התמונה שהתפרסמה באופן בולט היא של שלושה נערים עם כיפות גדולות, פאות ארוכות וציציות בחוץ. צריך להסביר לכם למה מכל מי שחלף שם לתומו, בחרו בתקשורת לפרסם דווקא את השלושה האלה, עם הלוק הזה, כפרונטורים של "טקס הדריכה"?

2 כבר ממבט ראשון זה נראה לי כזאת מניפולציה מרושעת, שהחלטתי להיות השבוע עיתונאי חוקר. התחלתי להרים טלפונים והגעתי אל "הדורכים". ובכן, מדובר בשלושה בני דודים: ציון, שלמה מרדכי ומשה. שני הראשונים גרים באיתמר. השלישי גר בהר ברכה. באמת פלא שעוד לא עצרו אותם, אחרי השבוע הזה. דיברתי בטלפון עם הגדול שבחבורה. הוא זה שנראה בתמונות דורך על כבוד הקוקו של נשיאת בית המשפט העליון השופטת אסתר חיות. תפסתי אותו לשיחת טלפון בהפסקה בין שיעורים. להלן תוצאות התחקיר המעמיק: הם ממש לא עשו את זה בכוונה. הם פשוט הלכו שם לתומם. הלכו על הכביש, והיה משהו על הכביש, אז הם המשיכו ללכת עליו, בלי להסתכל. לא היה פה שום אירוע מזלזל. לא היה פה בעצם שום אירוע. ואיך אני יודע? אולי הוא עבד עליי? ובכן, פשוט מאוד: תוך כדי השיחה קלטתי שהילד בכלל לא יודע מי מאויר בכרזה. ולמה? כי אין לו מושג איך נראית אסתר חיות. כלומר, גיבור "טקס הדריכה" פשוט לא יודע על מי דרך. דורך שלא מודע לדריכתו.

זה לא הפריע לאתר ynet לפרסם את התמונה הזאת עם הכותרת הגדולה "הדריכה על תמונות שופטי בג"ץ, והזעם: הסתה מבחילה". בגוף הידיעה מצוטטים שורה של מגיבים. הבכיר שבהם הוא ראש האופוזיציה יאיר לפיד. תשמעו מה הוא אומר: "בושה עמוקה ועצב עמוק - זה מה שהרגיש כל ישראלי שהוא חלק מההרוב השפוי כשראה את המפגינים הדורכים על תמונות שופטי בג"ץ". לפיד לא עצר את העצב המסיתי שלו כאן: "זה לא קרה בהתפרעות של לה פמיליה", הוא הוסיף, "אלא בהפגנה שראש הממשלה נתניהו שם כסף של הליכוד כדי לממן אותה ושר המשפטים לויץ היה נואם מרכזי בה. נאומי ההסתה של השרים והח"כים רק ממשיכים לקרוע את העם ולפרק את החברה הישראלית. שוב שקרים ופייק רק בשביל עוד כותרות. לאן הממשלה הזו רוצה להוביל אותנו? מה עוד הם יעוללו למדינת ישראל ולעם ישראל לפני שיעצרו?" וואו, מילים כדורבנות. אין אפס, קשה להיות "רוב שפוי" בימים אלה.

3 אבל עורכי yent, אתר הבית של מארגני המחאה, לא הסתפקו בתגובה המסיתת של יושב ראש האופוזיציה, אלא הלכו אל ראשי המחאה בקפלן כדי לשמוע מהם כמה חשוב, לאור הטקס החמור, לבוא בהמוניהם אל מחזאת קפלן במוצאי שבת.

"התמונות הללו מבחילות ומתאימות למדינות שבהן שורפים דגלים וסמלי שלטון", נאמר בהודעת מטה המאבק. "זו הסתה פרועה נגד שומרי הסף, כאילו היו אויבי העם. מי שדורך על תמונותיהם של שופטי בג"ץ הם אלה שרוצים לדרוס ברגל גסה את ערכי הדמוקרטיה והמחנה הליברלי בישראל". הלו, מי שדורך על תמונותיהם של שופטי בג"ץ הם ילדים שלא מזהים את שומרי הסף! ואם כבר מדברים, אז מה שאתם עושים 17 שבועות ברצף זאת הסתה פרועה ומאורגנת. אתם מפיקים באופן רשמי כרוזת ענק של נתניהו כפרעה, עם הכיתוב "Let my people go", או נתניהו לצד רודנים כחומייני ופוטין. אתם אחראים למיצג "סיפורה של שפחה" שכולו דריכה ורמיסה של ציבור הנשים הדתיות באשר הן. שלא לדבר על הפסל מזהב של נתניהו שהופל בכיכר הבימה, על הגליטניה, ועל מייצגים דוחים במחאת בלפור שאי אפשר אפילו להעלות עלי כתב.

ותשמעו מה אמר ערן שוורץ, ראש מטה המחאה: "בצער רב אנחנו מגלים את המובן מאליו. מנהיגי הקואליציה מכריזים בקול כי הם 'לא רוצים פשרה', רומסים ברגליים גסות את דמויות שופטי בית המשפט העליון ומצעידים את ישראל להיותה מדינה סף-דיקטטורית. אורחי ישראל הנחושים ולמודי הניסיון לא יאפשרו זאת, ויגיעו בהמוניהם לשבת ה' 17 של המאבק כחומה בצורה נגד טירוף המערכות הזה". איך אומרים מהשבוע? אחותך טירוף מערכות. אתם מבינים איך שקר נבנה מהר ואלגנטי? בהתחלה מעלילים עלילות על ילדים תמימים, שהבוגר שבהם הוא בן 13, כאילו ערכו איזה טקס פולסא דנורא לציור של שופטים, ותוך רגע מדביקים את הפייק על "מנהיגי הקואליציה ש'רומסים ברגליים גסות את דמויות שופטי בית המשפט העליון". ומה שהכי מדהים הוא הקלות הבלתי נסבלת שבה ציבור נאור ואינטלגנטי אוכל הכול. הוא צורך את התקשורת באופן לא ביקורתי ופשוט מקבל את השקר ממני שאמרו. עובדה: במוצאי שבת אכן הגיעו המונים לעצרת השמאל בקפלן (כמה באמת? לעולם הרי לא נדע) והריעו לנואמים שהזכירו בזעזוע ובזעם את מעמד הדריכה. שופט בית המשפט העליון בדימוס יורם נדציגר אמר כי מראות הדריכה על תמונות השופטים בהפגנת הימין ביום חמישי "מתאימים לטהרן ולא לירושלים". ועמית בכר, ראש לשכת עורכי הדין הזמני, זעק: "במקום שבו דורכים על תמונות של שופטי בג"ץ, בקרוב גם ידרשו לתלות אותם". תשמעו, עכשיו כשאני חושב על זה, מוזר שראש ממשלת ספרד לא התייחס לאירוע החמור בנאום המצולם ששלח לעצרת.

4 כבר למחרת ההפגנה, פנתה התנועה לאיכות השלטון ליועצת המשפטית לממשלה בבקשה דחופה לפתוח בחקירה פלילית נגד מארגני ההפגנה, ברל'ה קרומבי וח"כ אביחי בוארון. כן, ממש ככה: "פרקטיקות של דריכה על תמונותיהם של שומרי הסף במדינה, אינן באות בחלל ריק ואך מחריפות את הפילוג בעם ישראל, באופן אשר צורם במיוחד על רקע ניסיונות ההידברות והגעה לפשרה, ואף מהווה סכנה מוחשית ואמיתית למשטר הדמוקרטי במדינת ישראל. אשר על כן, ולאור כל האמור לעיל, נתכבד לפנות אליך באופן בהול, בדרישה לפתוח בחקירה פלילית ולמציא דין, ככל שיהיה בכך צורך". וזה לא ייעצר כאן. אתם תראו איך שנים קדימה יזכירו לנו שהימין "דורך על תמונות של שופטים". כי המציאות והאמת מעניינות את השמאל והתקשורת שלו בערך כמו שמעניינת אותם האמת על מספר המשתתפים בהפגנה. ואם ללכת אחורה להפגנה מסוקרת אחרת שהתקיימה כאן הרבה לפני שהילדים האלה נולדו: האמת מעניינת את השמאל והתקשורת שלו כמו שהאמת על התמונה של נתניהו ו'ארון

המתים" של רבין מעניינת אותם. הרי שם מאחורי נתניהו, בהפגנה ההיא בימי אוסלו בצומת רעננה, היה ארון מתים שכתבו עליו בגדול "רבין ממית את הציונות". כלומר ארון המתים היה של הציונות. לא של רבין, חלילה. שימוש בארונות קבורה כסמל לערך ש"הומת" הוא מוטיב קבוע בהפגנות מחאה. אבל זה לא הפריע למהנדסי התודעה (הרבה לפני שידענו לכנות אותם בכינוי המדויק הזה) להפוך את זה לארון הקבורה של רבין ולהדביק את כל האירוע לנתניהו המסית. בדיוק כמו שלא הפריע לשמאל ולתקשורת שלו להדביק לנתניהו ו'למין כולו את כרוזת רבין במדי אס.אס. למרות שמי שהניף אותן היה סוכן השב"כ אבישי רביב שהושתל בימין. זהו, ככה זה נצרב באופן ציני ומכוון בתודעה הציבורית, וכך זה גם יישאר (אפרופו רבין: גם בני גנץ, המאחד הנועד, לא פספס את ההזדמנות להסית נגד מחנה הימין ולהזכיר לו למה הוא אחראי: "דורכים על תמונות של שופטי בית משפט עליון, ככה זה התחיל בסמל של מכונית וככה זה נגמר בלוויה").

ואפשר לחזור לעוד דוגמה היסטורית אחת: "הפגנת ה־400,000" בכיכר מלכי ישראל בעקבות אירועי סברה ושתילה במלחמת לבנון הראשונה. האם אכן היו שם 400,000 איש? מה פתאום. אפילו אורי אבנרי הודה לימים שהיו שם 200,000 איש או פחות. אבל התקשורת לקחה את דבריו של צלי רשף, מראשי שלום עכשיו ומארגן ההפגנה, שאמר "יש כאן 400,000 איש", ובחרה להדהד אותם. השאר היסטוריה. פייק היסטוריה.

אוף. יצא לי עוד טור על השקר וההסתה בימים אלה. ואני רציתי בכלל לכתוב כמה מרגש, מחזק ומנחם היה להשתתף בהפגנה ביום חמישי. כמה המגוון האנושי היה נפלא. כמה הזעקה ההמונית בפתיחת ההפגנה "אנא ה' הושיעה נא!" מפי מאות אלפי יהודים עשתה רעש גדול בשמיים. כמה שירת "אני מאמין" בסוף ההפגנה עשתה רושם גדול בארץ. אבל טוב, יש לי תחושה שעוד יהיו לי הזדמנויות לכתוב על העוצמה שבהפגנות הימין. רק תגיעו, כן? המחנה שלנו חייב להיפגש יותר. זה עושה טוב על הלב. ולכו תדעו, אולי זה גם יגרם איכשהו לנתניהו לחזור בו בסוף מההתקפלות שלו מהתיקון הכה נחוץ למערכת המשפט.

5 ויש עוד הפגנה ענקית שתתקיים השבוע באלפי מוקדים ברחבי העולם. כן, אלפי מוקדים, זאת לא הגזמה: תהלוכת ל"ג בעומר של חב"ד. אני חייב פה וידוי קטן. אתם יודעים מה, זה יותר מזה: אני חייב התנצלות, לכל שליחי חב"ד באשר הם. בשנים האחרונות הסתכלתי קצת בזלזול על חסידי חב"ד, שמשקיעים כל כך הרבה זמן, כסף ואנרגיה בתהלוכות ל"ג בעומר. מכל מבצעי חב"ד הנפלאים, תהלוכת ל"ג בעומר נראתה לי משהו קצת מיושן כזה. בסדר, הן היו מאוד חשובות לרבי מלובביץ' זצ"ל. אבל מתי הרבי חי ופעל? במאה אחרת. בעולם אחר. תהלוכות ל"ג בעומר הראשונות צעדו בניו יורק של שנת תש"ג, 1943. בתקופה שבה תהלוכות ומצעדים היו כלי לקידום רעיונות ולהשפעה על המונים. אבל אנחנו הרי חיים בעידן אחד. אז מבצע תפילין? הכי רלוונטי. מזוזות? כנ"ל. אבל תהלוכת ל"ג בעומר? נו, אם אתם ממש מתעקשים לקיים את הוראת הרבי מלפני עשרות שנים, תעשו תהלוכה בפייסבוק או בטוויטר. זה דווקא יכול לתפוס. תהלוכת ל"ג בעומר וירטואלית. אפשר גם לבקש מאנשים לשנות את התמונה בסטטוס שלהם בל"ג בעומר לתמונה של הדלקת נרות שבת או קופת צדקה. ככה משפיעים בעידן הרשתות. מי יוצא היום לרחובות עם שלטים? זה נורא מיושן.

והנה בתקופה האחרונה מתברר שתהלוכות ומצעדים ודגלים הם ממש לא פאסה. הם כלי השפעה מרכזי מאוד גם בעידן שלנו. כנראה שהרבי מלובביץ' לא סתם ראה חשיבות כה גדולה במצעד היהודי השנתי הזה, שצועד בגאווה בכל העולם, יום בשנה. בל"ג בעומר שעבר, כשלקחת את ילדיי לתהלוכה של בית חב"ד רחביה שהוביל הרב ישראל גולדברג, נזכרתי שהרחובות האלה ממש ראו מדי מוצאי שבת תהלוכות, דגלים וגם מיצגים (הו, איזה הבדל). האירועים האלה בבלפור עיצבו תודעה ובסופו של דבר הפילו את הממשלה. ומי יודע כמה השפעה יכולה להיות לתהלוכה של מאות אלפי ילדים והורים, בכל העולם, עם שלטי "אני אוהב כל יהודי" ו"צדקה מקרבת את הגאולה"? אז באשר אתם, בואו עם הילדים לתהלוכת ל"ג בעומר הקרובה לאזור מגוריכם ביום שלישי הקרוב. רק תיהוו בבקשה שלא לדרוך על אף שלט שנופל על הכביש. כתובים עליו דברים קדושים. ●

תּוֹרָתוֹ מִגֵּן לָנוּ הִיא

מאירת עינינו

ציבור העולים למירון מוזמן בשמחה,
למעמד האדיר והגדול של סיום האידרא לע"נ קדושי מירון ע"ה
וההדלקה הספרדית המרכזית המסורתית
לכבוד התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי

על ידי מרן פוסק הדור הראשון לציון
שלמה משה עמאר שליט"א
רבה של ירושלים

מעמד ההדלקה יתקיים אי"ה
ביום שני, ליל ל"ג בעומר, בשעה 21:30
במתחם אברהם שבמתחם ההילולא המורחב (89)

במעמד מרן ראש הישיבה פאר הדור
הגאון רבי מאיר מאזוז שליט"א
רבנים, דיינים ואישי ציבור

את המעמד ינעימו הפייטן משה לוק ותזמורתו,
הזמר רולי דיקמן ומקהלת נרננה בליווי של יואלי דיקמן ותזמורתו

לאחר ההדלקה יאציל הרב מברכותיו על הציבור

- פרטי מוקד ההסעות להדלקה יתפרסמו בהמשך -

השנה בהתאם למתווה החדש, **5** שעות מורחבת במירון של עד 5 שעות!

מענה אנושי:
*4502

קו המידע להילולת רשב"י:
03-5661111

פרויקטור
ההילולא

משרד ירושלים
וחסות ישראל

הפקה: עזראלי הפקות

הילולת
הרשב"י
ל"ג בעומר
תשפ"ג

בתפילה בשמחה ובבטחה

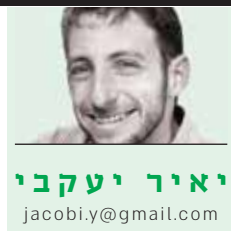
אז לקחתי את התמונות מהפלאט
המיליון והרצתי אותן באנדרטת מיוחדת
לספירת בני אדם, וכשהצגתי את
הספרים מהפלאט קודמות התוצאות
הוכיחו מעל לכל ספק שאין לי חיים

- איך אני מחכה
כבר לעצמי בצורה כדי לחזור להתקלח
- אתה מתכוון להתקלח
- עכשיו

אחרי מאורעות הפסח חשב
להכיר שם שאין פתרון
אמיתי לסכסוך וצריך
פשוט לנהל אותו ולקוות
שהזמן יעשה את שלו.
אבל חשב מה מתעקשים
להאריך את ההידברות אל
הנשיא כאילו זה יעשה משהו

יאיר יעקבי
jacobiy@gmail.com

עניין פעוט

הכלים הנקיים מהמדיח ולהכניס אותם לכיור. מקום שאליו אכן
יגיעו בסופו של דבר - הילד קולט מהר. אומנם הוא דילג על איזה
שלב באמצע, אבל מי אנחנו שנתקטנן.

אחר כך הוא ניגש להכין לעצמו ארוחת ערב. הוא טיפס על
כיסא והוציא מהמקרר צנצנת ריבה וחפץ סכין כדי למרוח.
בצירוף מקרים מצמרר התברר שכל הסכ"ם הנקי היה בכיור. מה
הסיכוי. אבל מה הן אצבעות הידיים אם לא עשרה סכינים שנתן
לנו קודשא בריך הוא? אז הילד פתח את הצנצנת, דחף בפנים
חופן אצבעות כאילו היה פו הדוב בכבודו ובעצמו, ואת הריבה הוא
מרח על תחתית של ספל שאותו חשב בטעות לפיתה. אבל גם
כשמורחים לו על פיתה הוא בעיקר מלקק את הריבה וזורק, אז
בסך הכול היה הגיון פנימי במהלך.

אחרי שהוא סיים את ארוחת הערב הוא הלך להביא מטאטא
כדי לנקות אחריו - מחווה ראויה על פניו. אבל המפגש בין
שערת המטאטא ובין הריבה שנשפכה על הרצפה נתן אפקט
יותר של מריחה ופחות של טאטא. יכולתי להבחין בזאטוט
מסמן לעצמו מנטלית שבפעם הבאה שיחסר לו סכין -
אפשר להשתמש במטאטא. אחרי שסיים במטבח הוא ניגש
למקלחת. הוא הוריד את המכנסים בקלות, החולצה הוכיחה
את עצמה כיותר מאתגרת, אז הוא חלץ את השרוולים ונשאר
עם החולצה כרוכה על הצוואר משל הייתה צעיף שמסרר
שיקטלגו אותו. הוא מילא לעצמו אמבטיה מלאה במים
קפואים, שזה משהו שכנראה קיבל בתורשה מסב סבו שהיה
חסיד בויאן וסביר להניח שטבל באגם קפוא לא פעם ולא
פעמיים. הוא מרח לעצמו שמפו על נקודה אחת ספציפית
במצח ואז שטף במים את כל הנקודות האחרות מלבדה. בערך
כמו שאני עושה ספונג'ה.

אחרי שיצא מהאמבטיה הוא התלבש בפיג'מה של אחותו
הגדולה ומיד פספס בתוכה כאילו לקראו תיגר על הלינאריות של
הזמן עצמו. מי אמר שצריך להתקלח אחרי שמפספסים? האם
ניסינו פעם אחת להפוך את היוצרות? אגב יוצרות, את ברכת
אשר יצר הוא מלמל מתוך "מעשה בחמישה בלונים" ואז נישק
זורק מהמרפסת למען יראו וייראו.

אחר כך הוא ניגש לעבוד על המחשב ובכמה טפיחות הגונות
על המקלדת הוא אכן הצליח לשנות את הסיסמה שלי לדיסקונט,
שזה דבר שאני לא חושב שאפשר לעשות שלא במתכוון. בקיצור,
תינוק חיל.

אשתי חזרה הביתה לבסוף וגילתה את ביתנו הפוך כמו ניווה
העיר הגדולה (בעולם מקביל שבו הם לא עשו תשובה). למזלי
היא לא ראתה איזה בלגן הינוקא עשה בחדר האמבטיה, מהסיבה
הפשוטה שהיא לא הצליחה לזוז מהמקום בגלל שרצפת הריבה
מסמרה אותה למקום כמו אשת לוט להבדיל פחות הבדלות ממה
שהייתם חושבים.

"זה אשמתך שזרמת עם שיטות החינוך החדשות שלי",
התגוננתי אחרי שחטפתי שמו"ס ראוי.

"כן, כנראה שזו טעות לתת לתינוק לעשות מה שהוא רוצה
בבית", היא מלמלה לעצמה.

"אני דווקא חושב שהוא הפתיע לטובה", גוננתי על הזאטוט.
אשתי בהתה בי רגע ואז נאנחה.
"לא דיברתי עליי".

אשתי לא מרשה לי ללכת על הילדים בטור בעיתון, ואני מכבד
ומבין את הרצון הזה. לכן באופן יוצא דופן אני מבקש מהאחראי
על תפוצת העיתון לדלג על היישוב שלנו בחמישי הקרוב. שכויית.
ועכשיו כשהחלק הטכני הזה מאחורינו, אפשר לגשת לדבר על
בן הזקונים שלנו. זאטוט חמוד מאין כמוהו, חשוב להדגיש. למה
חשוב להדגיש? כי יש המשך.

אז הסיפור עם התינוק בן הכמעט שנתיים הזה הוא שאף
אחד לא עדכן אותו שהוא תינוק. בדרך כלל לתינוקות יש איזו
מודעות עצמית מינימלית לעובדה שהם תינוקות. אבל לא בן
הזקונים היעקביני. הוא משוכנע שהוא בן שבע לפחות. הוא
לא נותן שיחתלו אותו, שיבחרו לו בגדים או שיאכילו אותו. כל
משימה כזאת הוא מתעקש לבצע לבד. שזה מאוד יפה, לולא
העובדה שהוא לא מצטיין באף אחד מהדברים האלה. שוב, עניין
של היעדר מודעות עצמית. ואם בזה היה מסתכם האתגר ההורי,
דיינו. אבל לא, הוא עוד מגדיל ראש!

הוא רוצה לרוקן את המדיח, להוציא את הזבל, ואם אנחנו
משאירים את הילקוט של הגדול ללא השגחה, אז הוא פשוט
פותח את הדלת וגורר אחריה את התיק עד ההסעה.

איך הוא מתכנן להגיע עד לשם? הצחקתם אותו. הוא פותח את
הרכב ומתיישב במושב הנהג כמובן. וכל יומרה כזו של הזאטוט
גוררת אחריו מלחמת ראש בראש עם האבא העקשן שלו,
שבעצמו לא מוכן להיות מנוהל. העץ הרי לא צמח רחוק מהתפוח.
אז ברגע של משר החלטתי, בניגוד לתחושות הפנימיות
והעקרונות שעל פיהם אני חי, שאולי אולי לא הכול אני יודע
ושכדאי להתייעץ עם מומחים בתחום. אני יודע, מופרך מאוד,
אבל כשהגלים מתחזקים הנואשים מתיאשים. אז חיפשתי
בגוגל "יועץ הורות" וקיבלתי תוצאות שה' ישמור. יועץ להורות
באמצעות תנועה, יועץ להורות באמצעות חימר, יועץ להורות
באמצעות מסירה לאימוץ. האחרון קרץ לי במיוחד.

בקיצור, רק יועץ להורות באמצעות הורות לא מצאתי, כנראה
זה פרינג' מדי. אבל לפעמים איך אומרים, האוצר נמצא מתחת
לגשר, או לתנור, תלוי את מי שואלים, ואת הטיפ הכי טוב קיבלתי
מאחותי הגדולה שזרקה לי כבדרך אגב "זה בסדר לוותר לילדים,
זה לא מלמד אותם שאבא חלש, זה מלמד אותם לוותר בעצמם".
"אז את בעצם אומרת לי להפסיק לחנך וזהו", וידאתי.

"זה ממש לא משה שאמרת".
"מפסיקים לחנך מעכשיו!" הודיתי לה בבהילות וניתקתי
מהר את הטלפון.

הודעתי לאשתי שהשיטה החדשה להתמודדות עם התינוק
שחושב שהוא גבר היא להתייחס אליו כגבר ולזרום עם כל
הדרשות והרצונות שלו.

"תעשה מה שאתה חושב, אבל אני לא יכולה להיות פה כשזה
קורה", אשתי הצהירה והלכה לחפש אדון שוקן אחר.

אני לעומתה ניגשתי מיד למלאכת הורמה עם הילד, שזה
בייסיקלי אומר שהתינוק שלי על הספה כמו תפוח אדמה וחייכתי
לנס שיקרה. ובכן, הזאטוט קלט את המסר והתחיל לתפעל את
הבית ואת עצמו ביתר שאת וביתר עוז. הוא התחיל בלהוריד
מעצמו את החיתול וללבוש במקומו תחתונים של אחיו הגדול.
מה רע לי? הילד גמל את עצמו. האמינו לי, עם האחים שלו היה
יותר קשה. מיד אחר כך הוא ניגש למטבח והתחיל להוציא את

**את ברכת אשר יצר הוא מלמל מתוך "מעשה בחמישה בלונים" ואז נישק זורק
מהמרפסת למען יראו וייראו. אחר כך הוא ניגש לעבוד על המחשב ובכמה
טפיחות הגונות על המקלדת הוא אכן הצליח לשנות את הסיסמה שלי לדיסקונט,
שזה דבר שאני לא חושב שאפשר לעשות שלא במתכוון. בקיצור, תינוק חיל**

פרסומי ישראל

Ha'Moshava

THE ART OF LIFE

החזית להחמשה בלבד

Ha'Moshava

Luxury Residence
Efrat

בלב אפרת, בשכונת התאנה, שוכן פרויקט המגורים היוקרתי Ha'Moshava
וילות פרטיות חד ודו משפחתיות צמודות קרקע עם גינות מרווחות
מול נוף פסטורלי, מפרט עשיר וסטנדרטים שלא הכרתם

שכונה עם פרטיות | 32 משפחות | מעלית פרטית | בריכה מחוממת

tanyaisrael.co.il | Tanya Israel *3195

תניא ישראל מגורים

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

כך נבעיר את המדינה

תשכחו כל מה שידעתם על ל"ג בעומר, מהשנה גם הוא מגויס למחאה. הלכות הדלקה מעודכנות למתנגדי הדמוקרטיה

הבינו שצריך להפסיק לכבד ולהתחיל להתפרץ באלימות למשרדי פורום קהלת, להפריע לשידורי ערוץ 14 ובאופן כללי להשתיק כל קול אחר, למען הדמוקרטיה וחופש הביטוי כמובן. לגבי בר כוכבא, סביר להניח שבקרוב נשמע שהוא כבר לא פשיסט מחרחר מלחמות אלא דמות הרואית שהובילה את המרד של המיעוט המדוכא שאף אחד לא תומך בו חוץ מאמצעי התקשורת, בתי המשפט, הפרקליטות, היועצים המשפטיים, הרמטכ"ל, ראש השב"כ, ראש המוסד, נשיא ארצות הברית, האיחוד האירופי, ראש ממשלת ספרד והפקידות הבכירה בישראל. השנה ג'ל בעומר גם יוצא בדיוק ביום הניצחון 78' על גרמניה הנאצית וזה מאוד מאוד סמלי, אם אתם לא מבינים למה סימן שאתם לא יודעים לזהות תהליכים.

אהרן ברק נמשחת אשריך

לכן, מהשנה ל"ג בעומר הוא כבר לא החג הזה של ילדים שגוררים רפסודות ומזהמים את הסביבה, אלא ציון דרך חשוב במאבק שבו מצווה לשרוף, לפרוץ, לחסום, לשאוג ואף ללעוג, כפי שמרמז שמו של החג, לעג בעומר. וכדי לקיים את מנהגי החג בהידור, הנה כמה הלכות שמי שלא מקפיד עליהן בידוע שהוא ביביסט, אויב העם, שמחה רוטמן או שלושתם:

- שלושים יום קודם החג נוהגים לאסוף קרשים, שלטים, מחסומים וכל רכוש ציבורי הנקרה בדרך, לסדר הכול בערימה גדולה ולהצית ברוב עם, רצוי באמצע כביש ראשי.
- מצווה מן המובחר לתלות בראש המדורה בובה של ביבי או יריב לוי. והמהדרין מרססים על הכביש בצבע בר קיימא כתובות כגון ביבי בוגד, כולכם פשיסטים, פושעי הממשלה לדין ושאר אמירות שכשהימין אומר אותן זו הסתה, וכשהשמאל צועק אותן זו דמוקרטיה.
- לפני ההדלקה יכון ליבו אל בית המשפט העליון בירושלים, ויאמר לשם ייחוד שופטא בריך היא ושכינתיה וכל האופנים וחיות הקודש, הנגי מוכן ומזומן לקיים מצוות עשה של הדלקת המדינה, כאוס ישועות אשא ובשם גלי בהרב אקרא, אנא בג"ץ הושיעה נא, אנא בג"ץ הצליחה נא. וידליק המדורה בשירת אהרן ברק נמשחת אשריך, אתה תותח ואין עליך. ומדי פעם בפעם יוסיף שמן למדורה, למען מנוע כל סיכוי להידיברות או לפשרה.

- גם בלהט האש והשריפה, לא לשכוח את ספירת העומר - בהפגנות של השמאל סופרים לכל הפחות מאתיים אלף, את הימין לא סופרים בכל מקרה.

- כדי לוודא שהאש לא תכבה והכביש לא ייפתח, נוהגים לערוך לאחר ההדלקה תוכנית אומנותית הכוללת בגדים אדומים, ביצוע זמבורות של הסימפונייה הבלתי ברורה מאת פוצרט, הופעה של זמרים המחרפים את הימין לקול תשואות הקהל וכן הלאה, וכל אחד יעשה כמנהגו.

- יש לשבח את אלו שמתיישבים על הכביש לשירה בציבור, זכר לימים של ארץ ישראל הישנה והטובה, שבהם לא רק בית המשפט היה כולו אשכנזי אלא גם ברדיו לא השמיעו את השירים האלה עם הסלסולים והדרבוקות.

- ויש הנוהגים לחלק עותקים של מגילת העצמאות, ואין לגעור בהם. ויזהר שלא ייתן עיניו במגילה, שמא יגלה פתאום שהמילה "יהודי" על הטיוחיה השונות מופיעה במגילה עשרים פעמים, בעוד המילה דמוקרטיה אינה מופיעה בה אפילו פעם אחת.

- ככה חוגגים היום את ל"ג בעומר, עכשיו וכל השנה. התחנה הבאה: יום ירושלים, שבו סוכני הכאוס יגידו שריקוד הדגלים הוא הוכחה ניצחת לכן שאף אחד כבר לא תומך ברפורמה. עובדה, עשרות אלפי אנשים עומדים לצעוד בירושלים עם דגל המחאה. ●

פתאום הפוסט־ציונים התאהבו בחג המדורות. מדורת ל"ג בעומר

את המחאה של ג'ל בעומר חוגגים לכבודו של רשב"י, שכידוע נאלץ להתחבא במערה מפני הדיקטטורה של ביבי, על כן לזכרו עושים מדורות באיילון ושורפים צווי גיוס ואת שאריות הסולידריות של החברה הישראלית

במשך שנים רבות חשבנו שאת המדורות בל"ג בעומר מדליקים לכבוד ההילולה של רבי שמעון בר יוחאי, התנא שהעז להתקומם נגד הרומאים ומסר את נפשו למען לימוד התורה. וגם כאות שמחה על כך שתלמידי רבי עקיבא פסקו מלמות במגפה בגלל שלא נהגו כבוד זה בזה. אם כי יש אומרים שהם מתו לא במגפה אלא כחיילים נועזים במרד בר כוכבא, על פי המיתוס שטיפחו ראשי הציונות כדי שכולנו נלמד איך צריך להיראות יהודי גאה שנלחם על חירות עם ישראל בארצו.

אבל אז באו הפוסט־ציונים (או בקיצור - הפו"צים) והחליטו שארץ ישראל זה כיבוש והמדורות מזהמות את הסביבה, ולכן הם חייבים לבטל את ל"ג בעומר ולטוס לכנסים ברחבי העולם במטוסים מזהמים כדי להציל את כדור הארץ מפני משבר האקלים שנגרם, ובכן, בגלל כמה ילדים שפעם בשנה מנסים להחזיק את העיניים פקוחות עד הבוקר. מה עוד שמדורות מזכירות קומוניזם, וקומוניזם מזכיר את הפלמ"ח, והפלמ"ח מזכיר את הציונות והציונות מזכירה התנחלויות והתנחלויות עושות לפו"צים גירודים בכל הגוף ודחף בלתי נשלט לחבור לארגונים אנטי־ישראלים בחו"ל תמורת סיוע כספי נדיב והזמנות לכנסים בינלאומיים במטוסים מזהמים.

מה הפלא שהפו"צים מתנגדים למדורות ל"ג בעומר, לבר כוכבא, למטס חיל האוויר ביום העצמאות, לריקוד הדגלים ביום ירושלים, ובאופן כללי לכל דבר שנושבת ממנו רוח ישראלית פטריוטית, או כמו שהם קוראים לזה - פשיזם.

רק שהשנה זה פתאום השתנה. זה לא שהפו"צים התאהבו מחדש בציונות, חס וחלילה. הם פשוט גילו שאפשר להפוך את הפטריוט לפטריות: במקום הדגלים השחורים שהם הניפו בהפגנות האלימות ההן בבלפור, הם מניפים עכשיו את דגל הכחול־לבן - אבל לא קוראים לו "דגל ישראל" אלא "דגל המחאה". במקום המזמורים הממורמרים הקבועים על המאצ'ואיזם הראוותני של מטס חיל האוויר ביום העצמאות, הם מזילים ריר על טייסיו האמיצים שהעזו למרוד בממשלה הנבחרת. במקום לגדף את "האחדות הדביקה" של החגים הלאומיים, הם הפכו את יום הזיכרון לביזיון ואת יום העצמאות ליום חסר מהות. להכרעת הרוב הם קוראים הפיכה משטרית, לעריצות אליטיסטית דמוקרטית, לרצון העם דיקטטורה, לרע טוב, לטוב רע, לחושך אור, לאור חושך, למר מתוק ואת המתוק הם בכלל לא סובלים כי הוא פוגע להם בחמיצות.

איך פסקה המגפה

אחרי שניסו להפוך את חנוכה לכריסטמס ואת פסח לחגיגה של חמץ, מה זה בשבילים לגייר את ל"ג בעומר ולגייס אותו למחאת האליטה הנלחמת על שעבוד שאר המעמדות באמצעות סיפורה של שפחה. אז מעכשיו בבקשה תשכחו כל מה שידעתם על ל"ג בעומר, ותתחילו לשנן את האמת החדשה.

ל"ג בעומר הוא למעשה ג'ל בעומר, שאותו חוגגים לכבוד הגל הגדול של המחאה נגד הרפורמה המשפטית שהחל עוד לפני הרפורמה המשפטית, מה שמוכיח שמארגני המחאה הם נביאים וחייבים לציית להם. את המחאה של ג'ל בעומר חוגגים לכבודו של רשב"י, שכידוע נאלץ להתחבא במערה מפני הדיקטטורה של ביבי, על כן לזכרו עושים מדורות באיילון ושורפים צווי גיוס ואת שאריות הסולידריות של החברה הישראלית.

סיבה נוספת לחגיגות ג'ל בעומר היא שבאותו יום פסקה המגפה מתלמידי רבי עקיבא, שאמירתו "ואהבת לרעך כמוך" היא כלל גדול בתורה ולכן כל מפגין אוהב את רעהו, אלא אם כן הוא לא כמוהו. הסיבה למגפה, כידוע, הייתה שהתלמידים נהגו כבוד זה בזה במקום לסתום זה לזה את הפה, אבל בג'ל בעומר פסקה המגפה אחרי שהם

עכשיו בפאפוס: מזג אוויר מושלם במחיר משתלם!

קיוניק חס ביוניק

BLUE
lagoon
PAPHOS

הלגונה הכחולה

הזמנות און-ליין באתר, כל יום- כל השנה.
או חבילות עם טיסות, טיולים ואטקציות
בראשון- חמישי / חמישי- ראשון, כל שבוע.

YONIK
GREEK
VILLAGE

הכפר היווני של יוניק בפאפוס

אפריל-מאי-יוני

ראשון- חמישי | חמישי- ראשון
כל שבוע

יולי-אוגוסט

שלישי-שלישי
בכל שבוע

וילות אירוח בהרים וליד
הים בקפריסין

yonik

טיסות

טיולי ג'יפים

שופינג

טברנה

פארק מים

שיט ללגונה

YONIK.CO.IL 052-770-4770

שימו תמרור עצור

תאונת הדרכים המחרידה של משפחת דומנוביץ', שהצטרפה לרבות לפנייה, עוררה אותי השבוע לשים לב קצת יותר למסיחי הדעת הקטנים בנהיגה, שעלולים להפוך כל אחד מאיתנו למעורבים בתאונה קטלנית

למען נהגי הדור הבא

רובנו נמצאים מאחורי ההגה אי אלו שעות בשבוע. לפעמים הנהיגה ארוכה ומשעממת, לפעמים היא גדושת פקקים מורטי עצבים, מלווה במאבק כוחני שקט: מי לא יחכה בתור בנתיב הפנייה ימינה וברגע האחרון יידחק בין המכוניות, מי יעקוף בצורה מסוכנת וירוויח עוד שתי דקות, מי יעבור נתיבים הלוך וחזור בלי להביט במראות, מי יתהבהב עם אורות למכונית שלא נוסעת מספיק מהר ויסנוור אותה. אני נוהגת הרבה. בדרך כלל בכיף, אבל לפעמים אני מסיימת את הדרך מותשת.

בשבוע האחרון מצאתי את עצמי נוהגת יותר בזהירות. מוותרת יותר לנהגים עצבניים, נוסעת יותר בימין, מאחרת לשידור בתחנת גלי צה"ל אבל נלחמת עם עצמי להרפות מהגז כי העיקר הוא לא להגיע בזמן, אלא להגיע ולא לפגוע בעצמי או בעוברי הדרך האחרים. מצאתי את עצמי מתאפקת מול המכשיר הקטלני שנקרא סלולרי. לא לגעת, לא להציץ, אפילו לא לראות אם מי שמצלצל אליי עכשיו הוא ילד או ילדה שצריכים את עזרתי.

בשבוע הזה שמתי לב יותר גם לכמעטים. לנהג הלא אחראי שנסע בין שני הנתיבים, נצמד בצורה לא אחראית למכונית שלי ולזו שמשמאלי, שמתי לב לנהג האופניים החשמליים שנסע נגד כיוון התנועה ברחוב צר, פתאום פחדתי ממכונית שחתכה אותי בכיכר. זה לא שכולם התחילו לנהוג בפראות. זה רק שהמודעות התעוררה מחדש לכמה ימים. ואני רוצה להחזיק בה חזק ולא לתת לה ללכת.

בואו נהיה כנים. לפעמים קל לנו לשמוע שנהג או נהגת פוגעים היו שתויים, ואם הם נטלו סמים - אז בכלל. זה מרחיק מאיתנו את התאונה. את זה *אנחנו* לא עושים. *לנו* זה לא יקרה, *אנחנו* לא שותים ולא צורכים סמים. אבל זה כל כך לא נכון. הרכב הוא כלי חשוב, יעיל והכרחי, אבל הוא גם כלי שיכול להביא אותנו, את כולנו, לגרום נזק לעצמנו או לאחרים. התעסקות ברדיו, בסלולרי, במריבה של הילדים ברכב, באינסוף מסיחי דעת, במקום בכביש יכולה להביא אותנו לקפח חיים. ולכן, גם הפעם השאלה היא האם אנחנו, אני, מסוגלת לקבל על עצמי קבלה אחת, אבל קבלה מוחלטת, שלא אעבור עליה לעולם. לא לענות לשיחה אם הטלפון לא מחובר לבלוטות', לא להפעיל מחדש את הפודקאסט שנפסק אלא אחרי שעצרתי בצד, לא לעבור את המהירות המותרת גם אם השעון דוחק, לא לעשות דווקא לנהג מעצבן. האם נוכל לקחת את הזעזוע והכאב והתפילות לרפואת הלב והגוף של משפחת דומנוביץ' ולקבל על עצמנו להיות זהירים יותר, לשלומם ורפואתם?

ומילה על הדור הבא. כשהילדים שלי מבקשים את הרכב, אני תמיד מסתייגת. זה לא הקילומטראז' ועלות הדלק, כמו הפחד שלי. פחד אמיתי שחלילה יקרה להם משהו, למרות שהם נוהגים באופן אחראי. תרבות הנהיגה של הילדים מושפעת מהאופן שבו ההורים שלהם נוהגים, הורים וגם חברים ומכרים, כך אמר לי פעם הפסיכולוג רונן יעקובסון. נהג שיש לו קרוב משפחה שנוסע במהירות גבוהה מן המותר ייטה לנהוג כך בעצמו. הסטנדרטים מתחילים, כמו הרבה דברים, בבית ובסביבה הקרובה. אז גם למענם, בואו נהיה קצת יותר זהירים. ●

איור: שאול גרד

לפעמים קל לנו לשמוע שנהג או נהגת פוגעים היו שתויים, ואם הם נטלו סמים - אז בכלל. זה מרחיק מאיתנו את התאונה. את זה *אנחנו* לא עושים. *לנו* זה לא יקרה, *אנחנו* לא שותים ולא צורכים סמים. אבל זה כל כך לא נכון. הרכב הוא כלי חשוב, יעיל והכרחי, אבל הוא גם כלי שיכול להביא אותנו, את כולנו, לגרום נזק לעצמנו או לאחרים

"הלוואי והייתי יכול להדחיק", אמר לי ידיד בתחילת השבוע. "אבל אני מכיר את קרובי המשפחה אז אני לא יכול להתעלם כאילו זה לא קרה, ואז אתה צריך להסתכל לדבר הזה בעיניים. וזה קשה". הוא דיבר על התאונה המחרידה שעברה משפחת דומנוביץ'. אני מבינה את הצורך לדחוק את האסונות האלה לאחורי התודעה. קשה לעכל עוד ידיעה מרה, עוד עצב שאין לו סוף.

ביום שישי התקיימה ההלוויה שוברת הלב של מעיין דומנוביץ'. הוריו לא היו שם, גם לא אחיו. סבו, משה דומנוביץ', שאל איך מספידים תינוק בן עשרה חודשים, ואיך סבא מספיד את הנכד שלו, ילד שעשועים שלא ידע טעם חטא ותמיד שימח את הוריו. סבתו, ביה דומנוביץ', סיפרה על הצחוק המתגלגל של מעיין, שהיא תמיד קראה לו בטעות מעיין חיים, כי היה מלא חיים. מה עוד אפשר לספר על תינוקי מתוק שעוד לא סיים שנה בעולם הזה? האובדן של מעיין הקטן הוא רק חלק מההתמודדות הצפויה למשפחה. הפציעות שלהם קשות. הדרך להתאוששות ולשיקום ארוכה ארוכה ותצטרך הרבה תפילות, תקווה וסיוע, גם כלכלי.

ביום ראשון כבר כולם ידעו מי הנהגת החשודה בסטייה מהמסלול שלה ובהתנגשות. גולשי הרשתות קבעו שהיא רוצחת. בדמה התגלו שרידי מריחואנה ופי שלושה מכמות האלכוהול המותרת בנהיגה. יאנה בלום, בסך הכול בת 25, החריבה חיים של משפחה בישראל ונפצעה קשה. כשתחלים, היא תצטרך להתמודד עם ההחלטה הפיזיולוגית שלה לעלות על הכביש כשהיא לא כשירה ולא מסוגלת לנהוג בבטחה. נהג שראה את ההתנהלות שלה על הכביש והבין שלפניו רכב מסוכן התקשר למשטרה, אבל בעיצומה של השיחה זה כבר היה מאוחר מדי. הבקשה שלו התחלפה: תזמינו אמבולנס.

זו לא הייתה הפעם הראשונה של בלום. לפני חמש שנים היא נתפסה נוהגת בשכרות. המשטרה עשתה טעויות בתיק החקירה שלה, כך שהיא יצאה מהסיפור בעסקת טיעון שכללה שלושה חודשי שלילה בלבד. שלושה חודשים וגיל צעיר מאוד אינם מותירים כל חותם בליבו של עבריין. לא מספיק כדי ללמד לקח, כדי להתרועע, כדי להוביל להחלטה שאלכוהול ונהיגה לא נוסעים ביחד לעולם.

התאונה התרחשה במקום מועד, בכביש אדום מדם, כביש ארוך מאוד, עורק מרכזי לנגב, שהתשתיות שלו לקויות. אין בו קו הפרדה, ולכן כל שגגה של נהג עלולה לעלות בחיי אדם. התכנון לשיפוץ הכביש הזה כבר החל, אבל הוא עוד לא הושלם ושום דבר לא קרה בשטח. אני מקווה שבמשרד התחבורה לא מחכים לתאונה הבאה.

תאונות מתרחשות כל הזמן. מתחילת השנה האזרחית נהרגו 120 גברים, נשים וילדים ב-105 תאונות קטלניות. ב-365 הימים האחרונים נהרגו 350 איש. כמעט אדם בכל יום. אבל אנחנו לא שמים לב לזה, לא שומעים, מדחיקים, מדלגים הלאה. תחשבו מה היינו מרגישים אם הם היו הרוגי פיגועים או מלחמות. אבל הם לא. הם הרוגים אזרחיים. תאונות קטלניות מדווחות במהירות החדשות ואז נדחקות לתהום הנשייה. אני מבקשת רגע להשאיר אותן איתנו. כי לא מדובר רק באחריות של המדינה, וגם לא רק באחריות של העבריין בתאונה מסוימת. כולנו נהגים.

לגוש עציון
הסיפור של ישראל
תש"ג-תשכ"ג

חגיגות ה-80 אזירות העציון

ל"ג בעומר | שלישי | י"ח אייר 9.5.23

לראשונה!

13:30 | צעדת הל"ה
מגבעת הקרב לגוש עציון

19:30 | ונמשכת שיירה - מופע אור קולי
// מגני הוקדה למייסדי גוש עציון
// ברכות: ראש המועצה ואישי ציבור
מגבעת צהובה

למעוניינים הסעות לצעדת הל"ה בהרשמה מראש
פרטים מלאים באתר תיירות גוש עציון: etziontour.org.il

ולבו בנים לבואם
מועצה אזורית
גוש עציון בית ישראלי

הקמת עין צורים: מקימים את הצריפים תוך יום. חלק מתפללים שחרית וחלק בונים, אח"כ מתחלפים.
צילום: הארכיון לתולדות גוש עציון ע"ש דב קנוהל

מנעי קולך

רחל סוקל, ממייסדי גוש עציון לפני קום המדינה, נזכרת ברוח שהניעה את חבריה ואותה להקים את הקיבוץ ולשמור על עמידה איתנה גם בשבי הירדני. לרגל שמונים שנה להתיישבות בגוש עציון

"היה לי רובה וידעתי לפרק, להרכיב, לשמן ולנקות אותו. אני לא זוכרת אם הוא היה צ'כי או איטלקי, אבל הוא היה יכול לירות"

ההתחלה. היינו צעירים, בני 18-19, היו גם כאלה שפחות. נהנינו מאוד. היינו כבר תקופת מה יחד והייתה אווירה נהדרת! היינו עושים קונצים, ואני זוכרת שבשבתות היו מגיעים חברים מקיבוצים אחרים להעביר לנו שיעורים".
בין השבתות היו ימי חול ארוכים מלאים בעבודה קשה. "עבדנו בשטח. בשביל לשתול היה צריך לסקל את האבנים כי הכול היה טרשים. היה הולך לפנינו חבר עם כלי חקלאי ופרדה, ושתי בנות היו הולכות אחריו, מרימות אבנים גדולות ומסקלות אותן. זאת הייתה עבודה פיזית קשה. פרט לזאת היה לנו הרבה מה לעשות: כיבסנו ביד הכול, בישלנו לכולם, גיהצנו את בגדי השבת במגהץ פחמים. לא היה לנו חשמל, היו לנו לוקסים. גם מים זורמים לא היו. חברים היו יוצאים עם חמור ושני פחים ושואבים מים מהמעין הסמוך. אחרי

15 באותה עת, נתנו אביה ואמה, שעלו מתימן ב־1914, את הסכמתם. "הגענו לשם בשנת 44', לפני ראש השנה, ולאט לאט סודרנו לעבודה. בכל פעם שובצנו לענף אחר כדי להתמקצע וללמוד. כבר היינו גדולות, בנות 16", היא צוחקת. בתום שלוש שנים בקיבוץ, שהאחרונה שבהן התמקדה בגיבוש גרעין התיישבות, התלבטו חברי הגרעין לאיזה קיבוץ ללכת. "התעקשנו להיות קיבוץ עצמאי ולא להצטרף לקיבוץ קיים, אפילו לא לקיבוץ אחר בגוש עציון. באותם ימים כפר עציון כבר היה קיים, וגם משואות יצחק עלה לקרקע כשנה וחצי קודם לכן. אנחנו עלינו והקמנו את עין צורים".
"הגענו להר בכ"ח בתשרי. עוד מעט חורף. הביאו לנו שני צריפי מגורים ועוד צריף כללי ששימש לכל מיני דברים ובקצהו היה מטבח. זו הייתה

ביתת הצנוע במשואות יצחק החדשה מספרת רחל סוקל (94) שהיא בכלל לא תכננה להיות ממקימי גוש עציון. "ההיסטוריה שלי מקרית, לא מתוכננת. כשלמדתי בבית צעירות מזרחי בירושלים, שמעתי במקרה שמתארגן גרעין של בני עקיבא שהולך להכשרה בקיבוץ טירת צבי. דובר על שנתיים הכשרה שבהן לומדים ארבע שעות ועובדים ארבע שעות, וזה כל כך מצא חן בעיניי - שביקשתי להצטרף", היא אומרת ועיניה בורקות. היא קצרת שיער, רהוטה וצלולה, מתארת בפרטי פרטים את שהיה אז, לפני שמונים שנה, עת היא וחבריה עשו היסטוריה ציונית של ממש, בלי מירכאות ובלי להתנצל, בגאווה ובגבורה. כדי לשכנע את הוריה הדגישה רחל שמדובר בהכשרה בקיבוץ דתי. למרות שהייתה רק בת

שהדחנו כלים היינו שוטפים באותם מים את הרצפה. מאוחר יותר הביאו לנו מים מירושלים. אחת השיירות שהביאה לנו עוקב מים נפגעה על ידי פורעים ערבים. אחד מהקיבוץ שלנו, רפאל היימן, היה בשיירה הזאת. שיירת העשרה קראו לה כי נפלו בה עשרה אנשים ורפאל ביניהם", היא אומרת ופניה מתקדרות.

טרמפים לצומת הגוש

זמן קצר לאחר העלייה לקרקע התקבלה באו"ם ההחלטה לסיים את המנדט הבריטי ולהקים בפלשתינה שתי מדינות: מדינה יהודית ומדינה ערבית. כידוע, לאחר ההכרזה יצאו ערביי הארץ לפגע ביהודים. בתחילה תושביו הצעירים של עין צורים עדיין לא הרגישו בשינוי האווירה, אך המצב החמיר והפך מסוכן יותר ויותר. "התחילו לגייס את הבחורים. הקמנו משלטים וביצרנו אותם. הביצורים היו עשויים מסלעים ושקי חול. גם בקיבוץ היו לנו עמדות כאלה לארבע רוחות השמיים, ושם שמרו. הייתה תורנות שמירה שבה השתתפו גם בנות. שמרנו כל לילה, שומר בכל עמדה ושומר אחד נייד שסבב ביניהם. היה חורף קר במיוחד ואפילו ירד שלג ולא היינו לבושים בהתאם", היא נזכרת.

לפני המצור חלק מהבנות הלכו לעבוד בירושלים כדי לפרנס את הקיבוץ הצעיר. מפעל תפירה שפעל ליד ממילא היה מקום העבודה הראשון שלהן. הבנות ישנו על מיטות מתקפלות בתוך המפעל ואת המשכורת שלהן שלחו לקיבוץ. "הלכתי לבקר את ההורים שגרו בירושלים, אבל לאחרות לא היו הורים בעיר אז אי אפשר היה לישון בבית. את לא יכולה להוציא את עצמך מן הכלל", היא מסבירה. כשהחלו המאורעות נסגר המפעל ורחל פנתה לעבוד בסמינר למדריכים בבית וגן. כשהתחילו לגייס את הגברים סגרו גם את הסמינר. רחל התגעגעה להר הטרשים שבו הקימה עם חבריה את הקיבוץ.

ובכן, רחל רצתה לחזור לקיבוץ, אבל הדרכים הפכו למסוכנות יותר ויותר. כבר לא הייתה תנועה חופשית להר. "התחילו לנסוע לגוש בשיירות. עד אז היינו נוסעים גם באוטובוס ערבי כשלא היה טרמפ, אבל בתקופה הזאת כבר לא יכולנו. השיירות יצאו מרחוב הסולל, ובכל יום הלכתי להתעניין מתי יוצאת שיירה שתיקח אותי הביתה. יום שיש אחד אמרו לי שהערב יוצאת שיירה. אפילו לא הספקתי ללכת להורים להגיד להם שאני נוסעת". שיירה שהביאה אספקה לירושלים גויסה בו במקום עם פקודה ברורה: להביא תגבורת, ציוד, מזון, קצת נשק ואת כל אלו שחיכו בירושלים להיכנס לגוש. רחל מספרת שלא רבים הסכימו לנסוע לגוש עציון בגלל הסיכון הרב, אבל הם גויסו למשימה בעל כורחם.

"התאספנו בתלפיות ובשבת בבוקר אספו אותנו. היה מטוס קל שליווה אותנו כל הדרך. היה מזג אוויר נהדר, הכול עבר בשלום בדרך הלוך, והשיירה הזאת גם הצליחה לחזור לירושלים בשלום. למרות המצב לא פחדתי בכלל. היינו צעירים, לא חשבנו מה יכול לקרות. היה מזג אוויר טוב, היה שקט. אבל הערבים צפו על השיירה הזאת והבינו שהיא נוסעת לגוש ואז חוזרת לירושלים. חודש אחרי השיירה שלנו הייתה שיירת נבי דניאל". שיירת נבי דניאל היא שיירה שהתקפה בדרכה חזרה לעיר, 15 מלוחמיה נפלו ו־40 נפצעו.

כאב שלא מרפה

"כשגייסו את הבחורים מעין צורים היינו עסוקות בכיבוס, גיהוץ ובישול בשבילים. כשהם היו באים לשבת הם היו מתפללים, מתלבשים בבגדי שבת נקיים, אוכלים, מחליפים חזרה לבגדי עבודה ויוצאים להכין את הביצורים. אני זוכרת את התקופה הזאת לטובה. היינו יושבים בחוץ, שרים, היה מצב רוח טוב. זה היה כבר חודשיים לפני

"אני מתגעגעת לימים שהיינו בגוש, צעירים שלא ידעו פחד, חיים את היום. עם תרבות ולימוד, אבל בלי דאגות. בלי מחשבה מה יהיה מחר"

קיבלנו פקודה מפורשת מהמלך עבדאללה להגן עליכם מהאספסוף'. כשהם הגיעו נרגענו קצת. ידענו שהצבא הירדני אומן על ידי הבריטים והם קיבלו חינוך לשמור על השבויים. ארזנו קצת ממה שנשאר, אבל לא בכינו. אני לא יודעת להסביר את זה".

שמעון ז"ל. "ירו בו מקרוב". באדיבות המשפחה

והיו לו טנקים, ובגוש לא היה מענה לטנקים. ככה הבנו שזה הסוף. הלגיון ריכז את כל המאמץ שלו בכפר עציון כי ידע שכשכפר עציון ייפול - הכול ייפול. בשלב מסוים אני מסתכלת על כפר עציון ואני רואה להבה גדולה. התחלתי להרגיש לא טוב והתחלתי לפחד. הלכתי לעמדה השנייה ואמרתי לחבר שאני לא יכולה לעמוד לבד. אני מבינה שאם כפר עציון נפל אז הכול נגמר. הרגשתי שבר נוראי, לא רק על הקיבוץ, אלא בעיקר כי ידעתי שאחי בכפר עציון".

בעין צורים לא היה חשמל, כך שלא היה אמצעי לשלוח אותות מורס. הם תקשרו בשעות היום עם הפיקוד בירושלים באמצעות מראות. המסר שהתקבל היה שמתקיים משא ומתן עם הקצונה הבכירה של הלגיון, שבקרוב תיכנס לתוקפה הפסקת אש ושעליהם לנצור את האש ולחכות. חברי הקיבוץ התכנסו בין הסלעים וחיכו. "פתאום אנחנו רואים גוש שחור של ערבים מהסביבה עולה מלמטה, פורץ לקיבוץ, נכנס לחדרים, למחסן, ללול. אלה היו פורעים מהכפרים שבאו לבזוז. הם יכלו לשחוט אותנו בלי בעיה. אולי הם לא ראו אותנו, אני לא יודעת. זה היה נס".

"כל קיבוץ חיכה במקום שלו לכוחות הלגיון והצלב האדום. ובאמת הגיעה משאית ירדנית, אבל הצלב האדום לא הגיע. אמרו לנו לעלות. הירדנים אמרו לנו מיד בהתחלה: 'אל תדאגו.

הכנסת ספר תורה חדש לעין צורים. בתמונה, הרב הראשי עוזיאל כותב את בספר התורה. צילום - הארכיון לתולדות גוש עציון ע"ש דב קנהול

שמעון (משמאל) ולידו רחל. בידיה של אמם התינוקת רותי, שנפטרה בגיל שנתיים וחצי מדיפטריה. אחות נוספת, אורה, נפטרה מטיפוס. צילום: באדיבות המשפחה

של הצלב האדום - הם לא הגיעו. קשרו לנו את העיניים וככה נסענו שעות בירדן. הגענו לג'נין והמשכנו לכפר יונה, שם ירדנו מהאוטובוסים של הירדנים ועלינו לאוטובוסים ישראליים. אנשי כפר יונה חיכו לנו עם כדי חלב והייתה קבלת פנים יפה עם הרבה עיתונאים וצלמים. "הגענו לתל אביב ואני רציתי לחזור הביתה, לירושלים. עליתי על שיירה שנסעה לעיר בדרך בורמה. כשהגעתי הביתה אני רואה את ההורים שלי, שני אנשים כבויים. הידיעה שאחי איננו והדאגות לי ולשני אחים נוספים שנלחמים הקשו עליהם מאוד. הם לא יכלו להתבטא אפילו. גם אני לא יכולתי להוציא הגה מפי, כי אם הייתי מדברת הייתי מיד פורצת בככי. מה הייתי אומרת להם? שאני באתי והוא לא בא? זה היה מפגש קשה קשה", היא אומרת ומביטה שוב בתמונתו של אחיה.

בחדשים הבאים שוחררו גם הגברים מהשבי, וכשהם חזרו בשנית לא היה להם ספק: הם מקימים קיבוץ חדש. "הציעו לנו להתיישב על הכרמל, במקום שניר עציון נמצא, אבל היו בינינו כאלה שאמרו: 'הרים וסלעים כבר היו לנו, אנחנו רוצים לעשות פלחה'. חברי משואות יצחק הסתכלו על הסביבה הזאת וראו שכאן גדלים ברקנים לגובה רב, ואמרו שאם זה גדל אז גם המטעים שלנו והפלחה שלנו יגדלו. ובאמת זה הצליח. אבל אני מתעגעעת לימים שהיינו בגוש, צעירים שלא ידעו פחד, חיים את היום. עם תרבות ולימוד, אבל בלי דאגות. בלי מחשבה מה יהיה מחר".

מי שהתרגש במיוחד מהסיפור של רחל הוא שלמה נאמן, ראש המועצה האזורית גוש עציון. "רחל וחבריה גורשו מחבל הארץ הזה לפני 75 שנה, אבל רוחם נשארה. היא זאת שהקימה מחדש את גוש עציון לאחר שחרורו, היא זאת שהביאה אלפי יהודים ליישב את ההר הטוב הזה, והיא זאת שמפיתה בנו כוח להמשיך ליישב ולפרוח", אמר נאמן.

“לקראת הסוף הגיע הלגיון הירדני והיו לו טנקים, ובגוש לא היה מענה לטנקים. ככה הבנו שזה הסוף”

את נוסעיו ומעלים את השבויים, אבל כאן לא נגמרות התלאות: הם עוצרים בבניין משטרת בית לחם כי הקרבות ברמת רחל מונעים את המשך הנסיעה לבירה. השבויים מחכים בבית לחם כמה ימים, אבל הקרבות לא שוככים, ההפך, הם רק מתגברים. לכן, בלית ברירה, הם מובלים שוב לחברון.

"הירדנים החליטו לקחת אותנו לירדן. אז שוב עלינו על משאיות ונסענו לירדן. בדרך אני זוכרת שראינו את מזרח ירושלים. זה היה כל כך קרוב... אבל המשאיות המשיכו והדרך ארכה שעות ארוכות. בסופו של דבר הגענו למחנה השבויים. היו שם כבר שבויים מלטרון, מנהריים ומהעיר העתיקה. הכניסו אותנו לאוהלים. אנחנו 'השתדכנו' בדרך לבחורים כאילו אנחנו נשואים, כדי שהבנות לא יהיו לבד, כי לא ידענו מה עומד להיות".

אחרי יומיים הירדנים הבינו שהם בבעיה. "מה הם עושים עם כל הנשים האלה? הם הרי לא יפתחו מחנה נפרד לנשים! אז החליטו לשחרר אותנו. נפרדנו מהבנים. אף אחד לא ידע כמה זמן השבי שלהם יימשך, אז זאת הייתה פרידה נרגשת. אנחנו נוסעים להורים והם לא וזה היה קשה. הם שלחו איתנו מכתבים למשפחות שהם כתבו באותיות קטנות קטנות על חתיכות נייר שהם מצאו".

לאחר שלושה שבועות וחצי בשבי הירדני התחילו הבחורות והפצועים את המסע הארוך אל החופש. "למרות שהבטיחו לנו שיגיעו נציגים

אני לא יודעת אם מישוה בא להגיד להורים שלי ששמעון נהרג. אז זה לא היה כמו היום. עכשיו אני חושבת שלא שאלתי אותם אם מישוה בא לספר להם".

חיילי הלגיון מחליטים לשחרר את הנשים והפצועים. הם מעלים אותם לאוטובוסים שייסעו לירושלים דרך בית לחם, אבל לפני צומת הגוש אחד מהאוטובוסים מתקלקל. הלגיונרים עוצרים אוטובוס אזרחי, מורידים

הולכים אל הלא נודע

חברי הקיבוץ עולים למשאית ונוסעים מזרחה, לכיוון צומת הגוש ואז דרומה לחברון. בצידי הדרך ערביי הכפרים מסמנים בידיהם על גרונם כמאיימים לשחוט את השבויים וצועקים לעברם שינקמו את דיר יאסין. חיילי הלגיון עושים כאשר צוו ויורים באוויר על מנת להגן על השבויים.

בבניין משטרת חברון מקצים לשבויים מקומות ללון, ופתאום נשמעות דפיקות חזקות על שער המבנה. ראש עיריית חברון מבקש שיסגירו לידיו את החיילים, כי בן דודו שבוי בידי היהודים והוא רוצה קלף מיקוח. הירדנים ממאנים, אך עושים איתו עסקה המבוססת על מידע בלבד: הם מסרו לו רשימה שמית של השבויים שהוא מתבקש לתת לפיקוד הלגיון כדי שיעביר אותה ליהודים, ובתמורה יועבר לו מידע אודות קרוב משפחתו. כך קיבלו משפחות השבויים מידע מי נותר בחיים ונפל בשבי. "הם הבינו שמי שלא ברשימה - נפל.

העלייה לקרקע של קיבוץ עין צורים. צילום: הארכיון לתולדות גוש עציון ע"ש דב קנוהל

קבוצת בשבע ובמה כהלכה מציגים:

פותרים את הקיץ בסולטן!

אברהם פריד

בריכת הסולטן
ירושלים

שני | כ"ג בסיוון | 12.6

ניבול מוסיקלי: יובל סאופ

אורח מיוחד

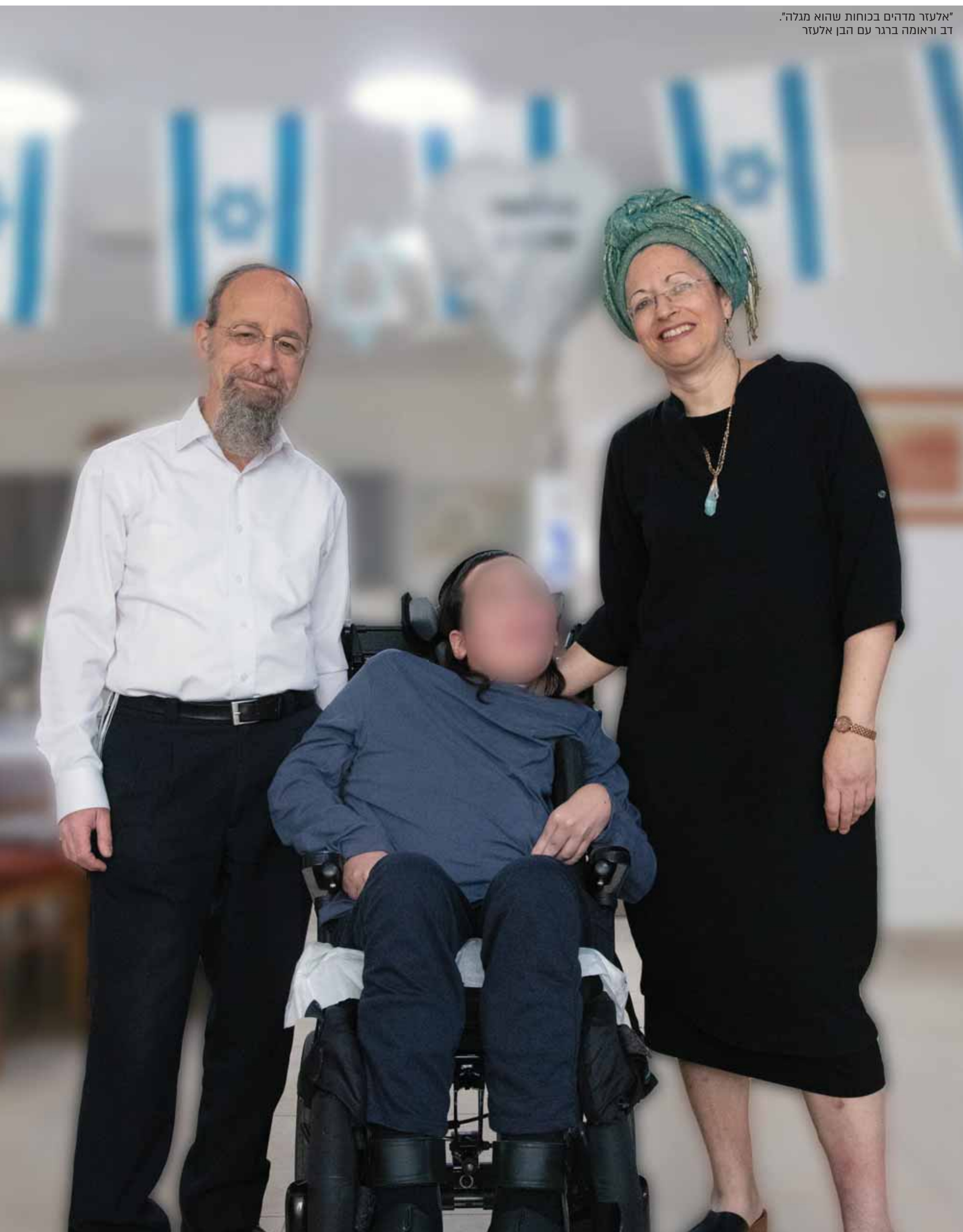
בניה ברבי

מחירים מיוחדים לחברי אשמורת

מבית הסתדרות המורים

החל מ-119 ₪ לכרטיס

בהזמנה באתר www.ashmoret-itu.co.il או באפליקציה

בעינינו אלמנה של

את תוצאותיו של אסון מירון נושאת איתה משכחת ברגר
הירושלמית גם אחרי שנתיים: אלעזר בן ה־14 נכצע קשה בראשו
וכיום הוא מתקשר בעיקר באמצעות תנועות עיניים. הוריו, אלעזר
וראומה, סירבו להתיימש אפילו לרגע אחד מהאפשרות שיחזור
לעצמו, ומקדישים את חייהם לשיקומו של הבן באמונה שלמה
ש"הקב"ה יכול לעשות הכול"

רבקי גולדפינגר // צילום: שם בראל

המרכזית של תולדות אהרן. כשהגענו לכניסה לרחבה ראינו צפיפות עצומה. גם אלעזר
בעצמו אמר לי: בוא נחזור, זה נראה מפחיד. הסתובבנו והתחלנו לרדת חזרה, כשאנחנו
מחזיקים זה לזה את הידיים בחזקה. כשהגענו כמעט לקצה המשעול (שזכה בהמשך
לכינוי מסדרון המוות, ר"ג), פגע בנו פתאום מאחורה צונאמי ענקי של בני אדם, הוא
חזר אל רגעי האימה. "אני עפתי קדימה על אנשים אחרים ואלעזר נשמש לי מהיד.
כשהצלחתי לעמוד על הרגליים, הסתובבתי מיד לאחור כדי למצוא את אלעזר, ואז
ראיתי מראה נורא. במקום שבו עמדנו רק כמה שניות קודם, ושבו אלעזר אמור לעמוד
כעת, הייתה ערימה ענקית של בני אדם זה על זה בדוחק מחריד. הייתה דממת מוות".
דב התעשת והחל לחפש באימה את בנו הקטן שנעלם בגל האנשים. "חשבת
שאולי כמו שאני הועפתי החוצה גם הוא הועף, אבל לא מצאתי אותו. ואז בוודית
העין ראיתי שמעמיסים ילד על אלונקה. את הפנים לא הצלחתי לראות אבל לפי הגוף
והרגליים היה נראה שזה אלעזר. הם התחילו לרוץ איתו החוצה ושמותי לב שמישהו
עושה לילד עיסוי לב וניכר שהוא היה צריך גם החיאה. רצתי אחרי האלונקה אבל
חסמו אותי. ניסיתי להסביר שזה כנראה הבן שלי ואני חייב לעבור, אבל קולי לא נשמע
בתוך ההמולה".

מבזהל הוא רץ במהירות בדרך אחרת לרחבה שבה התרכזו האמבולנסים. "חיפשתי
את אלעזר, אבל הוא לא היה בשום מקום. שוטר אחד אמר לי שכל מי שפונה יגיע
לבית החולים זיו בצפת. ירדתי את ההר בריצה לעבר הכביש הראשי לכיוון צפת. לאורך
הדרך עמדו עשרות רבות של אמבולנסים מהבהבים והבנתי שמדובר במגה-אסון".

ובזמן הזה ראומה בבית ואתה לבד בסיפור הזה?

"ניסיתי להתקשר לאשתי ולהסביר לה מה קורה, אבל רשתות הטלפונים קרסו. רק
בעזרת טלפון של איזו אישה באוטובוס הצלחתי להודיע לה בערך מה קרה".

לבית החולים זיו הוא הגיע בשעה 3:45 לפנות בוקר. "לאורך כל הלילה לא ידענו
אם הוא חי או מת. בערך בשעה חמש וחצי בבוקר נתנו לי לזהות תמונות של ילדים
שהועברו לרמב"ם, והבנתי שכנראה הוא שם". בשבוע בבוקר מתנדב של עזר מציון
דאג להביאו לרמב"ם ושם הוא כבר זיהה את אלעזר. "רק אז יכולתי להתקשר
לראומה ולומר לה: אני לידו, הוא חי".

עת הטיפול מתחילה בסלון הדירה בקריית אונו. המטפל יחיאל חוברת
יחד עם ההורים דב וראומה ברגר שקועים בתרגול עם אלעזר בן ה־14,
שנפצע קשה מאוד לפני שנתיים באסון מירון. מאז פציעתו אלעזר
מרותק לכיסא גלגלים, כמעט לא מזיז את גופו, לא מדבר ומתקשר
בעיקר באמצעות תנועות עיניים ותזוזה קלה של ידו הימנית. למרות הפגיעה הפיזית
הקשה, הוריו משוכנעים כי יכולותיו הקוגניטיביות כמעט לא נפגעו. הם דואגים לכל
מחסורו, מתרועעים סביבו ומרעיפים עליו אהבה ללא גבול. כל התקדמות במצבו,
ולו המזערית ביותר, מרגשת אותם עד דמעות. במהלך הטיפול הם ניצבים דרוכים,
מסייעים ומעודדים כאילו היה זה יומם הראשון בטיפולי הבן. כאילו לא חלפו שנתיים
סיופיות של תהליך שיקום אינטנסיבי מורט עצבים ומלא בבכי, תפילה ואמונה.
רגע לפני שהטיפול עומד להיגמר, יחיאל המטפל תומך במרפק ידו הימנית של
אלעזר. הוא מישיר אליו מבט ושואל: "אלעזר, אנחנו מבינים שזה לא קל לך. אתה
מרגיש עצוב?". דממה בחדר. כל העיניים נשואות לידו של הבן. כיוון הזזת היד היא
דרכו של אלעזר לבטא את התשובה שבה יבחר: כן או לא. אתה עצוב? מהדהדת
השאלה וידו של אלעזר נעה לאיטה קדימה, מתרחקת מגופו באיטיות. הוא אמר לא,
מסבירה לי אמו ראומה. שוב שקט משתרר בחדר. "אלעזר, אתה שמח?" מתעקש
המטפל להבין את המתחולל בנפשו פנימה. ושוב העיניים של ההורים עוקבות אחרי
יד בנם שהפעם מתקרבת אט אט לכיוון הגוף. הוא משיב - כן, והוריו מריעים בשמחה.
האם קוראת: "אלעזר, אתה גיבור!" האב מנשק ומלטף בחום את פניו, ואלעזר מצידו
משיב בחיוך לכל הנוכחים בחדר.

בני ותפילה מול הים

שנתיים חלפו מאז האסון האזרחי הגדול בתולדות המדינה, שבו נהרגו 45 בני אדם.
ההורים דב וראומה ברגר עדיין מתמודדים יום יום, שעה שעה, עם השלכות האסון
הקשה ההוא. בלילה ההוא ביקש אלעזר בן ה־12 להגשים חלום והתלווה לאביו. "הוא
ביקש ממני לנסוע למירון. אחרי שנה של קורונה הסכמנו", משחזר דב את היום שבו
הכול השתנה. "הגענו בערך בשתיים עשרה וחצי בלילה. אלעזר ביקש ללכת להדלקה

ביקש לסיים ש"ס משניות עד בר המצווה. אלעזר ביום בר המצווה עם הוריו

ועוד יתגלו", היא מסבירה מאין הם שואבים את הכוחות. "תהליך שיקום כזה באופן טבעי הוא איטי מאוד, צעד קדימה ושניים אחורה כל הזמן. אנחנו מבינים שצריך כאן נשימה ארוכה ושנאנחנו רצים למרחקים ארוכים. נדרש כאן הרבה אורך רוח. אין לנו ברירה אחרת. אנחנו גם מאמינים שהכוח של התפילות והמעשים הטובים שנעשים לרפואתו של אלעזר בוודאי נתנו ועוד ייתנו פירות והם לא הולכים ריקם", היא משוכנעת. "אנחנו מקבלים המון תמיכה ואהבה מכל עבר. מבני המשפחה, מהשכנים, מחברים מהעבודה במכללת הרצוג ובאוולניה דה רוטשילד, מרבים ומאשי ציבור. אנחנו ממש עטופים בענן של גמילות חסדים". "ברור שאבא ואמא חייבים להאמין בילד שלהם", מוסיף דב בפשטות. "זה נותן לו את הכוח להאמין בעצמו. ראומה ואני חזקנו זה את זה. כשהאחד נחלש השני חזק. שנינו מאמינים בכוחות של אלעזר. יש לו רצון והוא מוכן לעבוד קשה, אפילו קשה מאוד, וזה מאוד חשוב. ובעיקר, אנחנו מאמינים שה' הוא כול יכול, ואם הוא רוצה אז ברגע אחד הכול יכול להשתנות לטובה".

"אם צריך - נעבור לקריית אונו"

לאחר חודש וחצי ברמב"ם הועבר אלעזר לבית החולים השיקומי אלי"ץ בירושלים. כשהתקרב מועד בר המצווה שלו בחודש אדר תשפ"ב, ההתלבטות לגבי אופי החגיגה צפה ועלתה. "בערך שבועיים לפני בר המצווה שאלתי את אלעזר אם הוא רוצה שנקבע לנו חברותא. הוא עדיין תיקשר רק דרך עצימת עיניים, והוא עצם את העיניים בחזקה. זה לא תמיד כל כך ברור, אבל הפעם זה היה ברור - הוא רוצה ללמוד", אומר דב בהדגשה. "שאלתי אותו: הלכה? הוא לא הגיב. הפרשה שלך לבר מצווה? הוא לא הגיב. ואז נזכרתי שלפני הפציעה הוא רצה לסיים את כל הש"ס משניות

אלעזר היה מורדם ומונשם במחלקת טיפול נמרץ ילדים. אחרי כמה שעות הצליחה להגיע לבית החולים גם האם. "רק כשראומה הגיעה הרגשתי שאני יכול לשחרר לרגע ולעצור לנשום, לנסות קצת לעכל את מה שעברתי".

מה חושבים בשעות ובימים הראשונים?

"היו פעמים שעברה לי בראש המחשבה שלא יאמן כמה נמוך אפשר לרדת. אלעזר שלנו, תלמיד בכיתה ו', חברותי ומלא מרץ. ילד נבון שתמיד היה מלא בעשייה, והנה הוא שוכב לו במיטה, מורדם, מונשם ולא מתקשר. זה מחוזה שובר לב. ביקשנו מאחת המתנדבות שתישאר איתו לכמה רגעים וירדנו לחוף הים. עמדנו שם שנינו ובכינו והתפללנו. היינו שבורים. בפנים הייתי מפורק לחתיכות. אבל די מהר נשמנו עמוק וחזרנו לעצמנו. מה שהחזיק אותנו ומחזיק אותנו גם היום הוא האמונה והאופטימיות", הוא מדגיש. "אנחנו מאמינים בלב שלם שאלעזר יכול להבריא ובעזרת ה' לחזור לעצמו".

מה הרופאים אמרו לכם?

"בשלב די מוקדם עשו לאלעזר MRI. הרופא אמר בצורה ברורה שיש פגיעת מוח וייתכן שהפגיעה תשוקם אבל הוא פסימי. הוא אמר שלדעתו יש סיכוי קטן שאלעזר יחזור לעצמו". למרות התחזיות הקשות בני הזוג ברגר חדורי האמונה היו נחושים לא להרים ידיים ויצאו לקרב חייהם על שיקום בנם. "כמעט כל שעות היממה היינו איתו", מספרת ראומה, "רק לעיתים נדירות הסכמנו שמישהו יחליף אותנו. נישקנו אותו, סיפרנו לו מה קורה במשפחה. נתנו לו הרבה מגע, כדי שירגיש אותנו לידו. השתדלנו לשדר לו חמימות ואופטימיות. השמענו לו סרטון שעשו החברים לכיתה, וכשהוא שמע את הקולות שלהם הוא התרגש והדופק שלו עלה. זה היה סימן אופטימי בשבילנו".

הצלחתם לתקשר איתו?

"אלעזר התחיל לתקשר באמצעות עצימת עיניים, אבל לא באופן עקבי. לא היה ברור אם הוא מבין, אבל אנחנו הרגשנו והאמנו שהוא מבין. ניסינו להעביר לו כל הזמן אופטימיות, להרגיע ולשדר לו שיהיה בסדר".

בבית החולים רמב"ם הם הכירו את משפחת רייט, שבנם יוסי נפצע אף הוא באסון מירון ומצבו דומה לזה של אלעזר. "ההורים אנשים אציליים, מרשימים ומלאי אמונה. אנחנו מרגישים איתם שותפות גורל. הקשר איתם חשוב ומחזק מאוד".

היו רגעי שבר?

"היו רגעים לא פשוטים, אבל בחסדי ה' היינו מוצפים בטוב הלב האינסופי של הסגל ברמב"ם ובאלי"ץ, ושל אנשים וארגונים, משפחה וחברים שכולם רצו לעזור, ובאמת קיבלנו מכולם אינסוף אהבה וכוחות", אומר דב בהודיה. וראומה מוסיפה: "למרות שאלעזר חזר להכרה גוברת והולכת, ולמרות שמצבו הנשימתי השתפר, הוא כמעט לא הצליח להגיע את האיברים שלו. בתחום הזה ההתקדמות הייתה איטית מאוד, אם בכלל. אנחנו היינו אופטימיים וחשבנו שכמו שהוא חזר להכרה הוא יחזור גם לשאר התפקודים שלו, אבל המציאות בשטח לא תמכה באמונה שלנו. הסתירה הזאת בין האמונה שלנו ביכולת של אלעזר להשתקם ובין המציאות העגומה שנראתה תקועה הביאה אותנו להתמודדויות של ייאוש מול תקווה", היא מודה בכנות.

"הצורך לשמור על אופטימיות גם כשהמציאות מורכבת מאוד אינו נובע חלילה מהתעלמות מהמציאות או מעצימת עיניים, אלא מאמונה גדולה שיש דברים שהם מתחת לפני השטח

באלעזר. באותו רגע החלטנו ששום דבר לא יעצור אותנו, ואם זה מה שצריך בשביל אלעזר - אז נגור בקריית אונו". מאז הם מחלקים את זמנם בין הדירה לטיפולים בקריית אונו ובין ביתם שבירושלים, שאליו הם שבים בסופי השבוע. "השתחררנו מאל"ץ בכ"ג אייר תשפ"ב", נוקב דב בתאריך המדויק ליציאה מבית החולים, שמציין פרק חדש שנפתח בהליך השיקומי הארוך של בנו. "למחרת היום הגענו לדירה שכורה בקריית אונו, שבעצם הפכה לבית חולים ביתי לאלעזר".

איך התארגנתם עם ריהוט וציוד לבית?

"אחיזנו שלנו ואשתו, עדו ורחלי פלסר, לקחו על עצמם לרהט את הדירה שהייתה ריקה. עשרות בני משפחה ותורמים תרמו ציוד וריהוט, בניצוחם של עדו ורחלי. כשאנחנו הגענו לדירה היו בה חדר שינה וארונות חדשים מהגניילונים", מספרת ראומה בהתרגשות, "כל הדירה הייתה מאובזרת עד רמת מגבות באמבטיה וארונות מלאים מכל טוב. זה חיבוק מרגש של עם ישראל. הגרעינים התורניים של קריית אונו וגבעת שמואל לקחו אחריות עלינו. הם מגיעים אלינו מפעם לפעם לעשות לאלעזר שמח ומטפלים בכל מה שנדרש, וזה מאוד מרגש ומחזק אותנו".

כך לפני שנה הפכו ההורים למנהלים של בית חולים שיקומי ביתי לבנם. "לא פשוט לנהל את כל הסיפור הזה בעצמנו", הוא מודה. "אנחנו גם הרופאים וגם האחיות, גם המטפלים וגם המנהלים: הזמנות ציוד, הזמנת תרופות, הזמנת מטפלים, אחריות על תיקצוב, הזמנת הסעות וכדומה. זה פול טיים ג'וב. וכמוכן גם לעבוד איתו על פיזיותרפיה, ובין לבין למצוא שלוות נפש וללמוד איתו תורה באווירה נינוחה".

את החיים הם מחלקים בין הדירה בקריית אונו לביתם בירושלים. "החלטנו לא לעקור את עצמנו ואת אלעזר מבית הגידול הטבעי שלו בירושלים. אנחנו כל הזמן בנסיעות לשם ובחזרה. את אלעזר מסייעים בינתיים אמבולנסים של עזרה למרפא

לקראת בר המצווה, והוא כבר הספיק ללמוד חצי. שאלתי אותו אם זה מה שהוא רוצה שנלמד, ואז הוא עצם את העיניים וחייך. הייתי נרגש מאוד. התקשרתי לספר לראומה ואחר כך סיפרתי על כך לכמה חברים שלנו. הסיפור רץ בשכונה. משפחת סולומון ומשפחת מיזליש, עם כל הקהילה שלהם, החליטו להרים פרויקט סיום ש"ס משניות עד הבר מצווה של אלעזר".

ברשתות החברתיות הופצה הבקשה לכל המעוניין להצטרף ללימוד, והתגובות היו נלהבות. "נלמדו לרפואתו שלוש פעמים כל שישה סדרי משנה, והכול תוך בערך שבוע". בנוסף לכך ערכו החברים אירוע סיום מרגש במיוחד. "הם הפיקו לאלעזר מסיבת בר מצווה עם אולם יפה, זמרים וקליידן, והגיעו מאות אנשים לחגוג את האירוע, כולל ישיבות ותלמוד תורה מורשה שבו אלעזר למד, שהגיעו ושימחו". החגיגה נערכה אומנם בהיעדרו של אלעזר מאחר שרופאיו לא התירו להוציאו מבית החולים, אבל במהלך הערב הוא ישב בחדרו וצפה באירוע על גבי מסך ענק. משפחתו וחבריו ערכו מסיבה חסרה בלי חתן השמחה, בתקווה שיום יבוא והם עוד יחגגו יחד עימו.

לאחר שנה של אשפוז בבית החולים השיקומי אלי"ץ בירושלים חכנו ההורים בדעתם מה הצעד הבא בשיקום בנם. "דרך הרב דוד הישראלי (אביו של החייל יהודה הישראלי, שנפצע קשה בראשו בצוק איתן ועבר שיקום ארוך ומורכב - ר"ג), שהיה מחנך של אלעזר, הכרנו את המטפל יחיאל חוברה שזיהה בו את הפוטנציאל והצליח לתקשר איתו באופן מופלא. רצינו שהוא ועוד כמה מטפלים מעולים שהמליצו לנו עליהם יטפלו בו, אבל התברר שהם מטפלים רק באזור המרכז".

דב מספר כיצד ברגע אחד הם החליטו להעביר את מרכז הכובד של חייהם לקריית אונו: "אשתי שוחחה עם המטפל, והוא התנצל ואמר לה שאם היינו גרים בקריית אונו אז הוא היה מטפל

"אלעזר, אתה שמח?" מתקש המטפל להבין את המתחולל בנפשו פנימה. ושוב העיניים של ההורים עוקבות אחרי יד בנם שהפעם מתקרבת אט אט לכיוון הגוף. הוא משיב - כן, והוריו מריעים בשמחה. האם קוראת: "אלעזר, אתה גיבור!" האב מנשק ומלטף בחום את פניו, ואלעזר מצידו משיב בחיוך לכל הנוכחים בחדר

דב ברגר: "אבא ואמא חייבים להאמין בילד שלהם. זה נותן לו את הכוח להאמין בעצמו. שנינו מאמינים בכוחות של אלעזר. יש לו רצון והוא מוכן לעבוד קשה, אפילו קשה מאוד, וזה מאוד חשוב. ובעיקר, אנחנו מאמינים שה' הוא כול יכול ואם הוא רוצה אז ברגע אחד הכול יכול להשתנות לטובה"

ועזר מציון, ובהם כל הציוד הרפואי שלו. את הציוד האישי שלנו אנחנו מעבירים ברכב המשפחתי. כל נסיעה מירושלים לדירה בקריית אונו היא קצת כמו יציאת אירופה", צוחקת ראומה. "זה אומר לרדת לרכב כמה פעמים עם המון ציוד, ואחר כך להעלות את כל הציוד בחזרה לדירה השנייה. אבל אנחנו עושים את זה בשמחה ומתוך אמונה גדולה שהמסע הזה יקדם את אלעזר, והאמונה הזאת היא שמעניקה לנו כוחות".

דב וראומה ברגר הם הורים לשלושה ילדים, אלעזר בן ה-14 הוא בן הזקונים. הם גרים בשכונת קריית משה הירושלמית. דב הוא מרצה במכללת הרצוג וראומה היא מורה להוראה מתקנת בממ"ד אווילנה דה רוטשילד.

"למרות הכול אנחנו מנסים לשמור על בית נורמלי, שמח ואופטימי, עם מוזיקה וצחוק בריא", הם מבקשים לציין. "זה טוב לאלעזר וזה טוב בשבילנו. כל ליל שבת מגיעים חברים מהכיתה של אלעזר וחברים שלנו ועושים אצלנו תפילת ליל שבת שמחה לאלעזר. בשבת בצהריים מגיעים קבוצת חברים מהכיתה, מדברים איתו ומעדכנים אותו בכל מה שקורה בכיתה. אלעזר גם נקשר ביחסי חברות עם ילדים בני גילו מקריית אונו, שממש אימצו אותו. כל זה יוצר סביבו אירועים שמחים ומעודדים".

מהתקדמות אופטימית לסכנת חיים

בחודש האחרון, הם משתפים, חלה התקדמות במצבו של אלעזר. "אנחנו מרגישים קפיצת מדרגה מסוימת. בטיפול בדירה בקריית אונו נפתחו לנו שערים חדשים. עובדים איתו אנשים

שמאמינים בו ובהתקדמות שלו", מצביע דב על עיקרון טיפולי חשוב ומהותי. "במקביל יש לאלעזר גם בירושלים מורה וקלינאית תקשורת ממכון פוירשטיין, שמתקשרות איתו ומקדמות אותו בצורה מדהימה. יש לו מטפלים מעולים והם עושים למען אלעזר כל מה שאפשר. יש

"נאחזים בכל התקדמות קטנה והופכים אותה לשמחה". אלעזר במהלך טיפול

לו פיזיותרפיסטים, ויש מטפלים ברפואה סינית, ויש קלינאיות תקשורת, והיו לו מרפאות בעיסוק, וכולם מצוינים ומהשורה הראשונה. גם הפיזיותרפיסטית ד"ר עדי גדלי מלווה ומקדמת את אלעזר כבר כמעט שנה בקריית אונו. כולם מגויסים בכל ליבם למענו. אין לנו מילים להודות להם", אומרת ראומה וקולה רועד.

סמוך לראש השנה אלעזר חלה בקורונה ומצבו הידרדר עד שלא היה יכול לנשום בכוחות עצמו. הוא הובהל לבית החולים שערי צדק, שם נלחמו הרופאים על חייו. "אחרי שעברנו לקריית אונו, היינו מאוד אופטימיים. המטפלים נתנו לאלעזר המון. ראינו התקדמות, וההסתבכות הפתאומית הזאת בעקבות הקורונה זעזעה את האופטימיות הפשוטה הזאת", מסביר דב את גודל השבר באותם ימים. "אחרי כל מה שהצלחנו להתקדם, פתאום הייתה נסיגה גדולה. המצב היה קשה מאוד ואלעזר היה בסכנת חיים מיידית. המציאות הזאת קראה לנו לרמה אחרת של אמונה. אנחנו עושים את ההשתדלות שלנו. אלעזר מקבל טיפולים מכל סוג אפשרי, מפיזיותרפיה ועד רפואה סינית, מטובי המומחים. אין סוף תפילות מתקיימות לרפואתו ולרפואת יוסי רייט, הפצוע השני בן ה-17, אבל בשורה התחתונה, הקב"ה הוא עשה עושה ויעשה לכל המעשים. הוא בורא, והוא מרפא, ורק הוא יחליט מה יקרה לאלעזר. הבנו שאנחנו אחראים על הדרך, על ההשתדלות ועל המאמצים לשקם אותו, אבל על התוצאות לא אנחנו אחראים. אנחנו סומכים על ריבוננו של עולם".

מאז שאלעזר מצליח לסמן כן ולא באמצעות תנועות עיניים ובעיקר בתנועת יד, אביו לומד איתו משניות בחברותא. "הצלחנו לסיים בחודשים האחרונים מסכתות גיטין, קידושין וגזיר. אחרי כל רעיון או חלק ממשנה אנחנו שואלים אותו אם הוא הבין, כך שיש לנו אינדיקציה להבנה שלו. ככל שחומר הלימוד קשה יותר, כך הוא מבקש לחזור יותר. ההצלחה שלו בלימוד למרות מצבו הבריאותי הקשה, כשאנו יכול לדבר וכמעט אינו יכול לזוז, נתנה לכולנו תחושה של ניצחון הרוח על החומר. ההישג הלא שגרתי הזה נבע כולו מהרצון שלו ללמוד", אומר דב בהתפעלות.

לאחרונה עבר אלעזר ניתוח שאמור לשפר את מצבו. "הצוות הרפואי שם לב שאלעזר מאוד ספסטי (בעל נוקשות שרירית או מתח שרירים חזק - ר"ג), והבעיה הזאת גורמת לבעיות רבות נוספות. כשהוא מנסה לעשות איזושהי תנועה, הוא לא יכול להתגבר על הנוקשות שלו. בניתוח השתילו לו משאבה קבועה שדרכה הוא יקבל ישירות לעמוד שדרה את הטיפול התרופתי. ואז התקווה היא שהשרירים יהיו רפויים יותר וכל השיקום בעקבותיו יתקדם במהירות, ואפילו שיחזור לדבר ולהניע את איבריו ביתר קלות".

ואכן, בשבועיים האחרונים, מדווחים ההורים, חלה התקדמות: "יש התקדמות אצל אלעזר, ואנחנו מודים לקב"ה על כל התקדמות, גם הקטנה ביותר. אבל המצב עדיין קשה. הוא עדיין כמעט לא מזיז את איבריו. הוא לא מדבר, הוא לא אוכל, הוא סיעודי והוא עדיין מונשם יותר מחצי יום. אנחנו מאוד מנסים לעודד אותו וזה כן נותן לו כוח, אבל המצב עדיין לא פשוט", נאנחת האם. "אולי הכי קשה לנו הידיעה שאלעזר לא יכול לומר מה הוא רוצה. כשכואב לו הוא לא יכול לומר. כשזבוב מציק לו הוא לא יכול לומר. קשה לראות אותו במצב כזה. זה לא קל, אבל אנחנו מבינים שאפשר להתרכז בקשיים, והתחושות אז קשות ושוברות, ואפשר להיאחז בנקודות הטובות, נקודות האור

ילד חברותי, מלא מרץ ועשייה. אלעזר לפני הפציעה

שנותנות כוח. אנחנו נאחזים בעובדה שאלעזר מאיר פנים ונותן לנו כוחות. אנחנו נאחזים בכל התקדמות קטנה והופכים אותה לשמחה".

שנתיים אחרי אסון מירון, יש בכם כעס על הרשויות? אתם חושבים שהופקו הלקחים הנדרשים?

"אנחנו מרגישים שהתפקיד שלנו כרגע זה לעודד ולתת לאלעזר כוחות להילחם, גם כשהכול נראה שחור. גם כשהכול מקריין שאין סיכוי - אנחנו מחזקים אותו ונותנים לו תקווה. ה' הוא כול יכול, והוא אוהב אותנו. מהסיבה הזאת אנחנו לא נכנסים לוויכוחים מי כשל ומי אשם באסון מירון", מבהיר דב. "מנקודת המבט שלנו, המסע שלנו הוא להתמודד עם המציאות הקשה. חקירות ומציאת אשמים זה חשוב, אבל אפשר להשאיר את זה לאחרים. אנחנו בשלב הזה אווזים בחיים ועושים כל מה שבידינו כדי לתת כוחות של אופטימיות ושמחה לאלעזר. מבחינת האשמים באסון מירון, יש את ועדת החקירה ויש את משפחות ההרוגים שעוקבות בהתמדה אחרי עבודת הוועדה. אנחנו לא עוקבים אחרי עבודת הוועדה אלא ממקדים את עצמנו ברפואה של אלעזר".

"אנחנו מתענגעים לאלעזר מאוד", משתפת ראומה בכאב. "זה מוזר הפער בין אלעזר הרגיל שהכרנו למצבו כרגע. התהליך איטי ויש חוסר ודאות מה יהיה, אבל אנחנו מרגישים סיעתא דשמיא גדולה שמלווה אותנו כל הזמן. אנחנו מודים לה' שאלעזר ילד שמח ומתוק ומתקדם ומבין, וגם שהגענו לקריית אונו. פשוט אין על עם ישראל", היא אומרת.

"כל אחד בא לעולם הזה לאיזושהו מסע שהוא צריך לעבור. ובכל תחנה, בעיקר התחנות הקשות, האדם נבחן איך הוא עומד בניסיון. אני מקווה שנעמוד בניסיון בכבוד ואלעזר יחלים וישוב לאיתנו. בינתיים הוא מדהים בכוחות שהוא מגלה. גם אחרי משברים מאוד קשים הוא חוזר לעצמו ולא מוותר. לנו ברור שהוא ימשיך הלאה ובעזרת ה' עוד נראה ישועות". ●

צילום: מאיר אליפור

התחלה // לפני 38 שנה באוקראינה. הבכורה מארבעה ילדים. בגיל שש וחצי עלתה לארץ.

אבא // זאב (67), במקצועו מהנדס בניין. כיום נהג אוטובוס. "הוא גדל במשפחה שמנותקת מהיהדות, וכששמע על ישראל והיהדות הוא התלהב ממש כמו אברהם אבינו ומיד התחיל ללמוד ולהתקדם. יש לו משיכה טבעית למה שטוב וישר".

אמא // אורית (63), מתכנתת מחשבים ובשנים האחרונות מתמקצעת בתחום האימון. "כשאני צריכה אימון אני באה אליה. היא ממש אלופה. היא הכול, היא חום והיא בית. כל החיים היא בעבודה על המידות. כל הזמן בתהליך. היא השראה מטורפת בשבילי".

אוקראינה // "גרנו בעיר גדולה של מפעלים. גרו שם יהודים, אבל לא הייתה לזה שום משמעות כי באותן שנים היהדות הייתה אסורה על פי חוק". למרות זאת, בתור ילדה קטנה חוותה על בשרה גילויי אנטישמיות. "לדים הרביצו לי בגן בגיבוי של הגננות. היה לי ברור שאני משהו אחר".

גן מוגן // בעקבות האלימות בגן החליטו הוריה לשלוח אותה למסגרת מגוננת יותר. "למרות שאני מחוננת, בגן חובה ההורים שלי טענו שאני מתקשה להגות את האות ר' ולחצו לשלוח אותי לגן שפתי. שם כולם קיבלו אותי יפה ובאמת היה לי מדהים".

הסוד // בסוף אותה שנה גילו לה הוריה בסודי שודות שהם מתכוננים לעלות לארץ. "הם אמרו לי שאסור לגלות את הסוד לאף אחד וסיפרו שבישראל יש תפוזים. זה נורא הלהיב אותי. ואז יום בהיר אחד קמנו ונסענו לישראל".

הביתה // בשנת 1991, אחרי שבוע של נדודים, המשפחה נחתה בישראל. "כילדה זה היה נורא מרגש. הרבה אנשים שרו לנו 'הבאנו שלום עליכם' ונופפו בדגלים". משדה התעופה נסעה המשפחה היישר לדירה של קרובי משפחה, דוד מיישה וסבתא מרי, בקריית יובל בירושלים. "גרנו אצלם חודש וחצי. משם עברנו למרכז קליטה ברחביה".

נקלטים // במרכז הקליטה הם התגוררו שנה. "הייתי בת יחידה עם ההורים וגרנו בחדר אחד שהיו בו גם מטבחון קטן ושיירותים, אבל לא הרגשנו את הצפיפות. הייתה אווירה של התרגשות ושל משהו חדש באוויר".

מסירות נפש // "אני כל כך מעריכה את מסירות הנפש של ההורים שלי. באוקראינה הם היו אנשים בעלי השכלה גבוהה ותארים מכובדים, ולמען הגשמת החלום הם השאירו הכול מאחור. הם עלו ארצה עם מזוודה אחת, התחילו כאן הכול מאפס ועבדו בעבודות ניקיון".

מכונן // באותה שנה למדה בממ"ד הרובע. "אבא אמר לי 'תלכי ללמוד בבית ספר דתי ותלמדי אותו כל מה שתלמדי'. זה היה משפט מכונן מבחינתי. לקחתי את זה כתפקיד שלי לדאוג שהבית יהיה בדרך התורה. הרגשתי שאני צריכה ללמוד המון בשביל זה ולשאול שאלות על אמונה והלכה. הרגשתי שיש לי שליחות ותפקיד. זה מאוד בנה אותי".

לקריה // אחרי שנה במרכז הקליטה קיבלה המשפחה דירת עמידר בקריית ארבע. "זה היה שינוי גדול. בשנה הראשונה עוד היינו עולים חדשים ועטופים באהבה, ופתאום הפכנו לתושבים רגילים שאמורים להסתדר לבד".

מתמודדת // "בתור ילדה התמודדתי עם המקום החברתי. הרגשתי לבד ומאוד שונה. ניסיתי

נחמה ביטקובר

38

נשואה ליהושע ואם לשמונה

תושבת קריית ארבע

מנהלת מכון 'עומק הקשר' לאימון רגשי לקראת זוגיות ולהכשרת מאמנות

יושבת בקליניקה שהקצו לי ומקבלת בנות. עם הזמן הביקוש גדל ונוצר מצב שהייתה לי רשימת המתנה של 60 בנות".

הברכה // "ראיתי שלבד אני לא יכולה לעמוד בקצב. הדרישה של הבנות לאימון הייתה גדולה והייתי לבד. הייתה אווירה של חדר מיון, ניסיתי להספיק להגיע לכמה שיותר בנות. הרגשתי שבשטח הצורך אדיר. באיזשהו שלב הלכנו, בעלי ואני, לרב שמואל אליהו כדי לקבל ממנו ברכה שיהיו לי יותר כוחות לעזור לכל הבנות שצריכות ליווי".

להפיץ // כשהרב אליהו שמע על עשרות הבנות שממתינות בתור לאימון לקראת זוגיות, הוא חשב לרגע ופסק נחרצות: יש להכשיר מאמנים נוספים בשיטה. "הוא אמר לי: את צריכה ללמד את השיטה שלך לאנשים נוספים, זה פסק הלכה".

מאמנת מאמנות // וכך, בהוראתו של הרב אליהו, פתחה לפני כחמש שנים את המחזור הראשון במסלול הכשרת מאמנות לאימון רגשי לקראת זוגיות. "במחזור הראשון היו ארבע נשים, וכיום לומדות במסלולים השונים כ־60 נשים. זו הייתה עצה כל כך טובה של הרב".

להפיץ 2 // בתקופת הקורונה כתבה את ספרה 'הדרך אל הבית' בהוצאת דברי שיר. "הבאתי סיפורים מהחיים של בנות, שמשולבים בכלים לעבודה ולאימון. בעקבות הצורך הגדול בשטח בניתי גם מדריך ובו כלים של הדברים הכי דחופים שרווקה

השליחות שלי בעולם. אני זוכרת את עצמי יושבת עם הילדים בגן השעשועים וחושבת כמה אני רוצה לתת לעולם אבל לא יודעת איך ומה".

הייעוד // "אז חשבתי שהרבה בנות עוברות תהליך לא פשוט בדרך למציאת בן זוג, והרגשתי שיש לי אפשרות לעזור להן מתוך הניסיון המקצועי והאישי שלי. ביקשתי לעשות לבנות במכללה סדנה לעבודת המידות והכנה לזוגיות". היא החלה בסדנה קטנה.

סדנה // "עבדנו עם הבנות על העצמה רגשית ודנו ביחד בנושאים שקשורים לעולם הדייטים. בעקבות הסדנה בנות התחילו להתיעץ איתי על דייטים ואתגרים בתחילת הנישואים. עשיתי את זה מכל הלב. גם אחרי הקורס נשאיתי עוד שעות עם הבנות לשיחות וייעוץ". שנה אחר כך כבר נפתח במכללה קורס מן המניין.

השיטה // שבע שנים לימדה במכללה, והביקוש של בנות להתיעצות ולאימון אישי הלך וגבר. כדי להעניק מענה מקצועי היא למדה אימון, הנחיית נישואין וטיפול נרטיבי במכון ינ"ר, אומנות הטיפול הממוקד אצל יצחק מגדלבאום ועוד לפי הצורך. "באותן שנים היו עוד ועוד בנות שזוכיתי ללוות עד לחתונה, ופתאום שמתי לב שהגענו למאה בנות. אמרתי לעצמי שזה עובד וכנראה שיש כאן שיטה".

מקימה // לאחר שבע שנים במכללה עלה הרעיון לפתוח מכון לאימון רגשי לבנות לקראת זוגיות. "זה להתחיל מאפס. הייתי נוסעת למכללה,

לחקות בנות מקובלות. מאוד חיפשתי את עצמי מול כולן". בהמשך למדה באולפנת רעיה בבית אל. "שם היה לי יותר טוב מבחינה חברתית. תקופת התיכון הייתה בשבילי תהליך של בניית המקום הפנימי שלי, שמעניק אהבה לעצמי, במקום לחכות לקבל אותה מבחוץ. זה תהליך מתמשך שהיו בו הרבה עליות וירידות, אבל אז כבר היה לי יותר טוב עם חברתית".

למכללה // כבר בכיתה י"א השלימה בהצלחה את כל מבחני הבגרות והחלה ללמוד הוראת מתמטיקה ויהדות במכללה בבית וגן. "היה לי קשר טוב עם הרב יהודה קופרמן, ראש המכללה. התייעצתי איתו המון ולמדתי ממנו".

החצי השני // במהלך הלימודים במכללה הכירה את מי שלימים יהיה בעלה, יהושע ביטקובר, שהיה באותם ימים תלמיד ישיבה בגוש קטיף. כיום בן 44. "הוא המוח שמאחורי השיטה במכון ושותף מלא שלי בעשייה. הוא הכול בשבילי".

הנחת // שמונה. הבכורה תפילה (17), שרהל'ה (16), אמונה (15), אחינעם (12), ידידיה (10), רחלי (4), יסכה (2) ונועם בן שנה וחצי. "הם ממלאים אותי הודיה. לא נתפס איך הילדה הקטנה מאוקראינה זוכה לגדל בישראל ילדים שמחים ועובדי ה'. קטונתי מכל החסדים".

מחפשת // כזוג צעיר הם גרו בגוש קטיף ובהמשך ביישוב חרשה. "היה לי חלום לעבוד בהוראה, אבל זה פשוט לא עבד מכל מיני סיבות. חיפשתי את

האקדמית גבעת ושינגטון

חווייה של בית

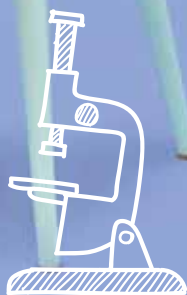

שירה חדד | שנה ב'
תואר ראשון B.Ed.
ותעודת הוראה
במדע וטכנולוגיה

פרטות ישראל

לימודים
היברדיים
יום 1 במכללה
יום 1 בבית

להיות מורה מקצועי/ת למדע וטכנולוגיה
עם קהילת סטודנטים שהיא כמו משפחה
וליהנות מלמידה מותאמת. במיוחד בשבילך.
ללמוד בגבעת ושינגטון זו לא רק חוויית לימודים
זו חוויה לכל החיים!

יומכתוח! כ' באייר | 11.5.23 | 16:00-18:30

טובי המדעים בתחומי המדע, הטכנולוגיה וההוראה
| מעבדה חדישה ומשוכללת | חממות מתקדמות, משק מתוחזק
ומפעל בשמים טבעיים | מסלול דו-חוגי להוראה בבית הספר
המאפשר ללמוד במקביל מסלול נוסף להתמחות | סיורים בטבע

המכללה האקדמית לחינוך
גבעת ושינגטון
חינוך בראש אחר

ההרשמה בעיצומה!

לפרטים ולהרשמה: **073-3744339**
toar@washington.ac.il | washington.ac.il

רבקי גולדפינגר

rivki@besheva.co.il

במגרש הביתי

בוקר טוב

קמה בכל בוקר בשש. מתפללת, אוכלת ומתחילה את היום בפגישות אימון או סדנאות. "בארבע הילדים מגיעים ואני משתדלת ממש להיות איתם. יש המון הודעות בפלאפון וזו ממש עבודה עצמית להיות בבית ולא להישאב". ואז חוזרת שוב לעבודה. הולכת לישון לפני חצות.

השבת שלי

"זמן להחזיר את המפתחות, לזכור מי עושה הכול ובידי מי הכול. וגם אינטנסיבי מאוד. כל הקטנים בבית, מה שדורש ממני להגיע לשבת טעונה".

פלייליסט

"בכל פעם מתלהבת משהו אחר ומאזינה לו בלופים שוב ושוב".

צילום לופט

"האמת שכל בחורה ואישה שאני זוכה לפגוש היא דמות מופת לנושא מסוים שבו יש לה גדלות מיוחדת".

השאלה

"גאולה. זהו. מיצינו".

לפגוש אותי

"לפגוע באנשים".

השאלה השנייה

"לזכות לעשות התבודדות כל יום".

צריכה לדעת. פתחתי רשימת תפוצה והפצתי את המדריך". מהר מאוד הוא הפך ויראלי. אלפי בנות הצטרפו לרשימת התפוצה ופעם בשבוע היא מפרסמת מסר לפי השאלות שהבנות מעלות.

רווקות // "המציאות של בנות איכותיות ויפות ומצליחות שלא מוצאות את החצי השני שלהן עד גיל מאוחר היא מאוד כואבת. הרבה פעמים הן מרגישות שהן עושות הכול וזה פשוט לא הולך. עוד שנה עוברת וזה פשוט לא מגיע, וזה נורא כואב ולבד ומייאש. יש כאן כאב גדול שהוא לא רק כאב פרטי אלא כאב של הדור".

הבשורה // "אני מאמינה בכל ליבי שיש מה לעשות. פעמים רבות הסיבה נעוצה בחסימות לא מודעות שמשאירות את הבת רווקה גם כשהיא מאוד רוצה להתחתן, ובעזרת תהליך פנימי אפשר לעשות עבודה. קודם כול צריך לזהות את הגדלות של הבת, לראות במה היא טובה ומיוחדת, ומשם לכל אחת יש מסע משלה. כל אחת צריכה לסלול דרך ולבנות את מפת הדרכים שלה לחתונה".

לחופה // כיום יש במכון עשרות מאמנות שמלוות בנות. "לאורך השנים זכינו ללוות כ-1,200 בנות לזוגיות, וכן להכשיר עשרות מאמנות רגשיות בתחום ולפתח כלים מקצועיים וסדנאות רבות. השליחות שלנו היא לעזור לבנות להגיע לזוגיות ולבית מאושר ואוהב מתוך שמחה ושלמות פנימית".

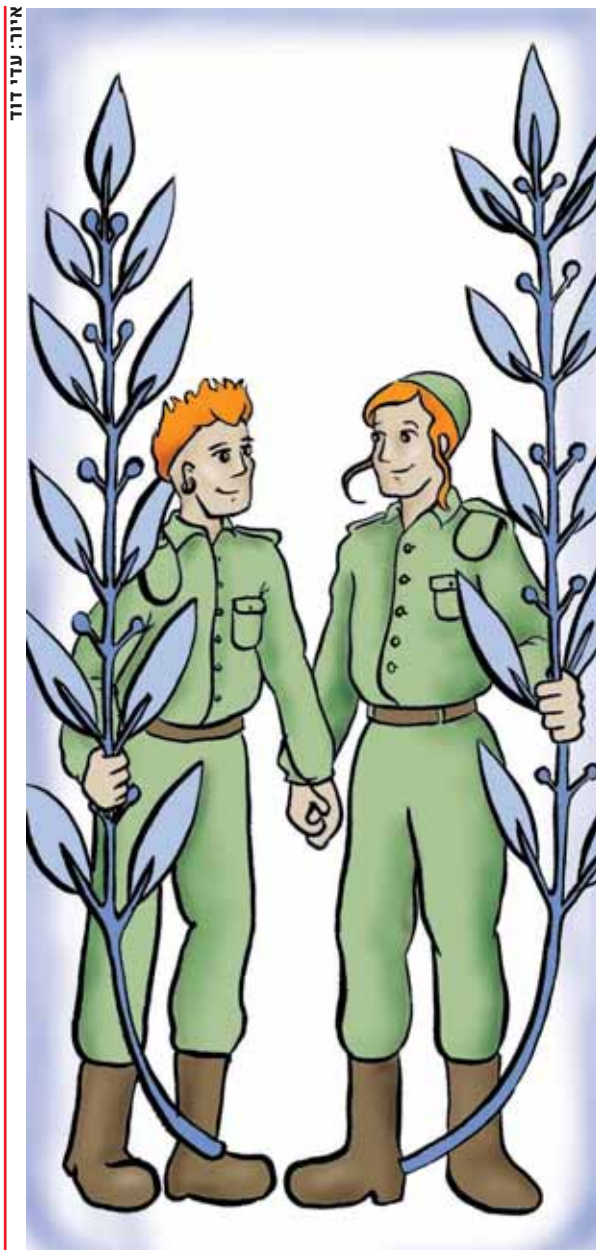
אם זה לא היה המסלול // "הייתי שמחה להיות מחנכת".

האם יש סיכוי לאחדות?

טבעי הדבר שציפיתי גם השנה למלא את המשימה הקדושה הזאת. שובצתי למשפחה ביישוב חילוני במרחק קילומטרים ספורים מביתי. העבירו לי את התשורה, והתקשרתי בהתרגשות לאמו של החייל שנהרג לפני כעשרים שנה סמוך לנצרים כדי לתאם ביקור, כמו בכל שנה. מעבר לקו שמעתי קול מהוסס של אישה עצובה, ואולי גם קצת כעוסה. כשהיא נאנחת היא אמרה לי: "אל תבואו השנה. לא מתאים לנו. השנה - לא". הגבתי בפליאה, נעלבתי. לא בשבילי, היא כלל לא מכירה אותי, אלא בשביל הציבור שאני מייצגת. כאבתי את הכאב שלה, ואת הכאב של כולנו. אפשר להתנחם בזה שהחיילים שלנו יודעים טוב מאיתנו איך להיות מאוחדים. האכילה מאותו מסטינג מערבבת אותם היטב, והם הופכים לאחים לנשק ואחים בלב.

החבילה עוברת. במלחמת יום הכיפורים נשלח בעלי עם חבריו, חיילי הסדר טירונים ששירתו בסיני, לחפש אחרי חיילי קומנדו מצרים. הסיור התארך והתארך. השעות חלפו, חיילי הקומנדו המצרים לא נמצאו וספק גדול אם בכלל נחתו. אחרי שעות ארוכות הרעב הציץ מאוד. פתאום ראו מעל גבעה קרובה עמדת תצפית בודדת. הם התקרבו אליה ומצאו בה שני חיילי מילואים מגודלי שיער עם משקפות. בעלי וחבריו שאלו אותם אם יש להם משהו לאכול, הרי עוד שעות של סיור לפניהם. אחד החיילים השיב: "אתמול קיבלתי את החבילה הראשונה מאשתי מאז ראשית המלחמה, בשמחה אעביר אותה אליכם". הוא התכופף והרים חבילה עטופה היטב בגדול של קופסת נעליים, פתח אותה - והנה היא מלאה בכל טוב. "קחו", אמר להם החייל, "אתם הרי לא אכלתם מאתמול". ואכן, בתוך דקות לא נשאר פירור. הם הודו לחייל האלמוני מקרב לב, ומיד המשיכו בסיור עד הלילה. המחווה הזאת החייתה את נפשם ורוממה את רוחם. איזה חסד מופלא. זו החבילה הראשונה שקיבל מהבית מאז גויס למלחמה לפני שבועות ארוכים, ואת כולה העביר לכמה חיילים דוסיים שאינו מכיר כלל. וכשיש אחדות יש כלי לגאולה.

הבדיחה של הרבי מסאטמר. בתפילות שלנו מדי יום ישנם פרקי גאולה שממש מתגשמים לנגד עינינו, כמו משפטי התחנון היפים, שנשים לא זוכות בדרך כלל לומר, והאמת היא שגם גברים רבים שמחים לוותר על הזכות לומר תחנון כשהדבר מתאפשר. לרבי מסאטמר זצ"ל היה חוש הומור מפותח, עם כל זה שהוא היה קנאי גדול. באחד מימי חמישי חגג חסיד בקהילתו ברית, וכדרכו של עולם כל החסידים שמחו שאין אומרים תחנון. אחרי התפילה אמר להם ר' יואליש מסאטמר: "אם הגויים היו יודעים איזו שמחה יש ליהודי בכל פעם שנפטרים מתחנון של שני וחמישי - כולם היו מתגיירים". הסערות ההורמונליות של גיל ההתבגרות של עם ישראל, וחיפוש הזהות המתעצבת לצד סימני ההתבגרות, כבר ניכרים בגוף האומה. זה קשה אבל זה חלק מתהליך של צמיחה. למרות הבעיטות שאנו חוטפים, אין ספק שאנו מתקדמים לכיוון טוב ופעמי משיח נשמעים. וכפי שישנה טכנולוגיית אולטרסאונד שבה האם רואה בשידור חי את ירידת הראש של העובר בתעלת הלידה ויכולה לדבר אליו ולשדל אותו לצאת, כך אנחנו פועים לוולד שיצא - קדימה, קדימה. הגיע זמן גאולתכם! ●

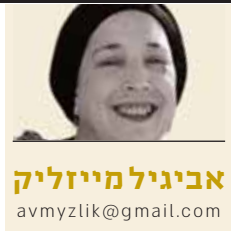
התקשרתי בהתרגשות לאמו של החייל שנהרג לפני כעשרים שנה סמוך לנצרים כדי לתאם ביקור. מעבר לקו שמעתי קול מהוסס של אישה עצובה, ואולי גם קצת כעוסה: "אל תבואו השנה. לא מתאים לנו. השנה - לא". אפשר להתנחם בזה שהחיילים שלנו יודעים טוב מאיתנו איך להיות מאוחדים. האכילה מאותו מסטינג מערבבת אותם היטב, והם הופכים לאחים לנשק ואחים בלב

יום עצמאות באמבולנס. את ליל יום העצמאות האחרון חגגנו, בעלי ואני, באמבולנס, בעקבות תאונה קלה שהצריכה נסיעה לחדר מיון. דרך מקורית להודות ולהלל על המדינה האהובה שלנו. פרט לתחושת ההחמצה והפדיחה, בזכות האירוע הזה התוודעתי שוב למסירות הנפש של צוותי החירום של היישוב ושל מד"א. מפעים איך המדינה שלנו מתפקדת בנושא הזה למופת לטובת תושביה. ביציאתנו מבית החולים עצר אותי בחור נחמד, חובש כיפה. עודי ממחרת החוצה והוא מבקש ללוות אותי. "את חייבת לכתוב על זה", הוא מפציר בי, "אני טכנאי רנטגן, למדתי את התחום בארץ, אבל חסרים המון טכנאים במקצוע שלי. המקצוע לא מוכר, ואין כמעט פונים ללמוד אותו". הוא מבקש ממני להדגיש כמה המקצוע הזה חשוב, ועד כמה חבל שאין ללימודים אלה יחסי ציבור טובים מספיק. הסכמתי, והנה הדברים לפניכם.

הצלה מצילת חיים. זה נכון גם למקצוע הסייעוד. אין מספיק אחים ממין זכר מכוונתנו, וגם לא רוקחים. לעומת זאת יש בציבור שלנו לא מעט פרמדיקים, נהגי אמבולנס וחובשים, חלקם שייכים לארגון מד"א, אחרים לאחד מארגוני ההצלה, רובם מתנדבים. יש אלפים כאלו בכל הארץ. אחד החתנים שלי הוא פרמדיק ונהג אמבולנס בשומרון, ואין כמעט פעם שאנחנו מבקרים אצלם שהוא אינו מוקפץ לתאונה או לידה או פציעה באזור. האמבולנס חונה תדיר ליד הבית, וזה עוזר לי לזהות מרחוק את ביתם. הוא שייך לארגון 'הצלה'. מתנדבי 'הצלה' שפזורים בארץ, בעיקר בשכונות החרדיות אך לא רק בהן, נגישים יחסית ועשויים להגיע בזריזות גדולה יותר למי שנוקד להם. במקרים רבים הזמן הזה הוא שקובע אם החולה יחיה או ימות. זכויות רבות יש לציבור החרדי שמפעיל את הכוח הזה. אין ספק, הציבור החרדי תורם מאוד. הטקס שנערך בבני ברק ביום הזיכרון לחללי צה"ל, שבו רבנים וראשי הציבור גם שרו את התקווה, גרם לי להזיל דמעה. כל כך חבל שהשרים וחברי הכנסת החרדים הוחרמו וויתרו על הופעתם בבתי הקברות הצבאיים דווקא ביום שאמור לאחד.

לב נוגע בלב. אבל היו גם חחרמות רבות אחרות, גם של חברי כנסת, ומתברר שגם של יחידים. נשות היישוב נצרים לשעבר, הפוזרות היום ביישוב בני נצרים בנגב, בגרעין התורני באריאל ובמקומות אחרים בארץ, נוהגות מזה שנים להגיע ביום הזיכרון עם תשורה נאה ופתק מרגש אל משפחות החיילים שנפלו על משמרתם בהגנה על נצרים. במהלך השנים נשמר קשר חם עם המשפחות, כיאה לאנשי המעלה של היישוב, וזאת חוויה מיוחדת.

אני הגעתי בעבר למשפחת רוזנפלד בבית חורון, ששכלה את בתם מתת הי"ד, ששירתה בנצרים כחיילת ונרצחה בפיגוע בצומת גוש עציון. פגשתי משפחה נהדרת, וביקרתי במצפה שהוקם על שמה של מתת. דיברנו וסיפרנו, ולב נגע בלב. בשנה אחרת זכיתי להגיע לרבנית טלי בן ישי, חברה יקרה, ששכלה את בתה ואת חתנה ונכדיה, משפחת פוגל, ה' ייקום את דמם, בפיגוע באיתמר. רותי הי"ד הייתה שכנה שלנו בנצרים. בשקט של יום הזיכרון, בביתה המרהיב בשכונת ארנונה, ישבתי עם האישה האצילית הזאת שסיפרה גם על הנכדים היתומים שגדלים לצידם, ונגע לב בלב.

טעם של רבי שמעון

סיפור מסע אחד מני רבים להילולה במירון, שהתחיל בג'יפ מקפץ ונגמר במוסכניק שהגיע אלינו בהשגחה פרטית

רק אורמנים ומוסכניק לתנור

בואיקוס - לחמניות אבינה מהירות לאא שארים

לפני שיוצאים לדרך אני תמיד אוהבת להכין מאפים טעימים שישביעו וישמחו את כולם, והבואיקוס הללו הם האהובים עליי ביותר. מאפה קליל עם טעם מושלם, שרק מערבבים ומכניסים לתנור. הטעם שלו נפלא ממש ואפשר גם לגוון ולהוסיף פנימה כל מה שרוצים - זיתים, שום, בצל ירוק, זעתר, עגבניות מיובשות וכו'. אפשר גם לגוון בסוגי הגבינה, לשנות או להוסיף לפי מה שיש בבית.

כ־16 יחידות

מן אפייה: 20 דקות

דרכת קפה: קפה

לאריחה וציפוי: ביצה טרופה mienie

2 וחצי כוסות קמח (350 גרם)
2 כפיות אבקת אפייה
כפית מלח
100 גרם חמאה רכה
250 גרם גבינת קוטג' (גביע רגיל)
200 גרם גבינה בולגרית מפוררת
200 גרם גבינת מוצרלה מפוררת
ביצה אחת

מכינים את הבצק: מחממים תנור לחום של 180 מעלות. מרפדים את תבנית התנור בנייר אפייה. שמים בקערה את כל חומרי הבצק ומערבבים. אם הבצק דביק אפשר להוסיף עוד מעט קמח, ואם הוא פיזורי מדי מוסיפים שתיים-שלוש כפות מים. מערבבים היטב ולשים דקה.

מכינים ואופים את הלחמניות: מרטיבים את הידיים כדי שהבצק לא יידבק, מחלקים את הבצק ל־15 חתיכות ויוצרים כדורים בקוטר 4-5 סנטימטרים. מורחים על הלחמניות ביצה טרופה, מפזרים שומשום ואופים 20 דקות או עד שהלחמניות זהובות. מגישים כשהן עדיין חמימות.

שחסרה לנו כל כך ומתרגשים מהמפגש המתקרב עם מירון. יצאנו קצת מאוחר והגענו לצפון בשעת ערב חשוכה, עם ג'יפ כלשהו שנאלץ לחרוש כבישים ושדות, עד שנגיע הכי קרוב שאפשר. בעלי יוצא צנחנים, אוהב אתגרים ושטח, ומבחינתו להגיע לרבי שמעון דרך השדות זה חלק בלתי נפרד מההילולה. אז נסענו לנו בשטח אי שם בצפון, עלינו הרים וירדנו גבעות, פילסנו את דרכנו בשדה חשוך וקופצני למדי, עד שלבסוף נפרשה מולנו דרך עפר עם שלט מבטיח: "קדימית". יופי, כולנו נשמנו לרווחה, סוף סוף מקום מוכר. הג'יפ החל לנסוע במעלה הדרך הצרה אך לפתע, בבת אחת, משהו קרה לו וענן מלחיץ של אדים התפרץ מהמנוע, מכסה לגמרי את השמשה הקדמית. בעלי עצר מיד והורה לכולנו לצאת במהירות החוצה. השעה הייתה עשר וחצי בלילה, מרחוק יכולנו לראות את האורות ואפילו לשמוע מעט מצלילי הניגונים של מירון, ואנחנו בשדה, באמצע הלילה, עם תקלה לא ברורה במנוע. אין נפש חיה מסביבנו. מה יהיה עכשיו?

הילדים נעמדו לידי מיואשים, כמה מהם התחילו לבכות, בשעה שבעלי חיטט במנוע חסר אונים, לא יודע מה התקלקל. זה היה מלחיץ ובאמת שלא היה לי מושג איך נצא משם, רק שלא ניאץ לבלות את הלילה בשדה, קרוב כל כך למירון - אבל בעצם רחוק רחוק.

פנסים באפלה

"היי! אנחנו בדרך לרבי שמעון, ובאמת ראוי לסמוך עליו בשעת הדחק!" התנער בעלי. "כולנו מפסיקים עכשיו לבכות ולדאוג, ובואו נגיד תהילים". התרחקנו קצת מהג'יפ, התיישבנו על אבנים בשדה והתחלנו להתפלל. כעבור רבע שעה אנחנו רואים זוג פנסים רחוקים, מתקדמים אט אט לעברנו. רכב ירד במורד הדרך שבה ניסינו לעלות, התקרב ולבסוף נעצר מולנו. לא הייתה לו ברירה אלא לעצור כי הג'יפ שלנו חסם לגמרי את המעבר בדרך הצרה. דלת הרכב נפתחה וממנה יצאו שני גברים. בעלי ניגש ומיד זיהה אחד מהם - מוסכניק מבית שמש שהוא מכיר היטב. גם הוא היה בדרך למירון, ומסיבה לא ברורה עשה פנייה לא נכונה בדרך, ולפני שהבין מה קורה - מצא את עצמו בדרך עפר, מאבד לגמרי את דרכו. המדהים היה שהוא הגיע במורד הדרך, כך שהאורות שלו האירו היישר לעבר המנוע שלנו. המוסכניק זיהה מיד את הבעיה, צינור שהתפוצץ, ובמקרה גם היה לו צינור זהה ברכב שלו. עד מהרה הוא תיקן את התקלה, סגר את המנוע, וכתשלום ביקש רק שנראה לו את הדרך הנכונה. ●

טעם יכול לדבר. הטעם יכול להסביר משהו שנמצא הרבה מעבר להבנה, במקום שבו נגמרות המילים. לכו תנסו למצוא מילים שיסבירו למישהו מה זו חלה של שבת שזה עתה יצאה מהתנור, אבל בים אחד והוא כבר יבין. לא פלא שתחושת גן עדן משויכת דווקא לטעם. ואולי לזה התכוון רבי נחמן כשאמר "מי שטעם יין הונגרי, אותו כבר לא יטעו לעולם". כי מי שטועם - מבין.

וכזה היה המפגש הראשון שלי עם מירון ורבי שמעון. חוויה עזה של טעם שכמוהו לא טעמתי מעולם. הייתי אז ערב חתונה, בת עשרים ותשע. מעולם לא הייתי שם לפני כן, למרות שהקיבוץ שבו נולדתי נמצא במרחק חצי שעה נסיעה משם. זו הייתה אחת החוויות המופלאות והעזות בחיי, פרטית מדי בשביל לתאר מעל דפי העיתון, אבל מאז - בכל פעם שהגעתי למירון חזרתי לטעום, ולו לרגע, את הטעם המיוחד הזה שכולו חי. טעם של יופי וצחוק, חופש ואמת. טעם של פשטות בלתי נתפסת ועומק שאין לו סוף. טעם של מקום שבו תמיד יש מקום. לכולם. אפילו לחתולות.

ושיא הטעם היה תמיד בהילולה. לראות שנה אחרי שנה איך לא רק אני מרגישה את הטעם הזה. למחות דמעת התרגשות למראה הזרם הבלתי פוסק של עם ישראל על כל צבעיו צועד במעלה ההר, מתפלל, רוקד, בוכה, מתאחד. וכן, הטעם הזה קצת השתנה לנו בשנתיים האחרונות ונמלה בכאב. אך למרות זאת רציתי לספר דווקא על רגע מיוחד, הזוי, משעשע, רגע של השגחה פרטית מיוחדת בדרך לרבי שמעון.

הדלק הוא התפילות

אנחנו נוסעים אליו בג'יפ. כל שנה. אומנם לא תמיד באותו ג'יפ, אך תמיד זהו רכב עתיק, מקרטע במקצת, שהדלק העיקרי שלו הוא התפילות שצליח לנסוע ולחזור. אין שנה בלי עלילות, אין שנה בלי תקלות, כולל שנה שבה הג'יפ התקלקל מיד כשיצאנו לדרך, לבסוף שינה את דעתו והחליט לנסוע, כל הדרך הלך ורוב הדרך חוזר, והתקלקל סופית במרחק רבע שעה מהבית. או שנה אחרת שבה הג'יפ התורן נתקע כל חצי שעה בהלון, תפילות, תהילים, בקשות, המשיך עד העצירה הבאה, שוב תפילות, תהילים, וכך מגמגמים כל הדרך למירון. ובדרך חזור? נסע חלק כמו חדש. וכן הלאה, לא אייגע אתכם בפרטים כי זה באמת נשמע קצת מוזר. אבל סיפור אחד בכל אופן אני חייבת לספר.

אז באותו ל"ג בעומר שוב יצאנו לדרך, בעלי אני והילדים. שוב נסענו צפונה, שרים ומתענגים על המנגינה

הג'יפ החל לנסוע במעלה הדרך הצרה אך לפתע, בבת אחת, משהו קרה לו וענן מלחיץ של אדים התפרץ מהמנוע, מכסה לגמרי את השמשה הקדמית. בעלי עצר מיד והורה לכולנו לצאת במהירות החוצה. השעה הייתה עשר וחצי בלילה ואנחנו בשדה, עם תקלה לא ברורה במנוע. אין נפש חיה מסביבנו, מה יהיה עכשיו?

ייטור שיניים במחיר שקיא

לקוחות מאוחדת, כבר לא צריך לשבור שיניים וקופות חיסכון

טיפול אורתודנטיה בשתי הלסתות לילדים עד גיל 18
במחיר המשתלם ביותר מבין קופות החולים*

מאוחדת שיא
₪3,709

מכבי שלי
₪4,787

כללית פלטינום
₪4,821

מאוחדת שיא רמה מעל כולם!

מאוחדת
רמה אחרת

***5343**
k.meuhedet.co.il

*ההנחה בתוקף החל מה-1.6.23 ללקוחות 'מאוחדת שיא'.
*המחיר הינו חלק מטיפול כולל ויתכן שיהיה כרוך בעלויות נוספות.
*מבין קופות החולים שנבדקו.
*בכפוף לתקנון השב"ן.